

I sin tale den 9. november 1942 uttalte Hitler:

"Helt siden jeg var gutt har jeg hatt for vane å si det siste ord. Den gang var det kanskje uartig, men i det største og hele var det dog kanskje en dyd. Mine motstandere kan være overbevist om at jeg ennå har denne vanen. "Tyskland i 1918 la ned våpnene et kvarter på 12, jeg har prinsipielt alltid sluttet 5 minutter etter 12."

NÅR ER DU SØKT VI VIL HA DU

Det er ikke ganske høstal-tid som det er i dag. Det er ikke høstal-tid som det er i dag. Det er ikke høstal-tid som det er i dag.

Folks
smil
de
dun
Folk
folket,
ord
ide
som
kr
h
v
er
d
nd.

Vi vil hver 14. dag søke å sende ut et hefte i likhet med dette. Det er i første rekke tenkt å komme dem til gode som ikke regelmessig får de frie aviser. Foruten en fjortendaglig krigsoversikt vil vi bringe artikler fra hele den frie norske presse. Vi håper at lokalaviser ut over landet kan dra nytte av dette stoff og at mange vil benytte ledige stunder til å skrive av og spre videre det mest aktuelle. Spesielt må vi legge megen vekt i vår kamp mot ungdomstjenesten i den nærmeste tid framover.

Husk! Alle frie aviser er det norske folks eiendom. Gjør ditt til at flest mulig får glede av dem.

Red.

RUSSLAND: Det område russerne hittil har erobret tilbake under vinterens offensiv er omtrent av størrelse som det sydlige Norge, og omfatter bl.a. rike jordbruksdistrikter på den nordkaukasiske steppe og viktige industridistrikter lengre nord. Hvis man ser bort fra Kaukasus begynner nå frontlinjen å nærme seg de gamle stillinger fra før tyskerne sommeroffensiv, men riktig nok med en meget vesentlig forbedring lengst i nord. "Jernringen" som har ligget rundt Leningrad i 16 mnd. er brutt, Schliesselburg er vunnet tilbake og jernbanen østover fra Leningrad til Vologda er åpnet. De harde russiske angrep lengre syd vil sannsynligvis også snart åpne den direkte jernbaneverbindelse sydøstover til Moskva. Rsjev er ikke vunnet tilbake ennå, men den er omsluttet, og jernbanene er ført utenom byen. De tyske tropper der har neppe noen sjangse lengre. Allerede i begynnelsen av sommeroffensiven hevdet tyskerne å ha tatt Voronesj; men russerne har aldri innrømmet dette. Formodentlig har tyskerne stått i noen av byens førsteseter, men i slutten av januar er de blitt trengt tilbake forb. Kastornaja, 80 km. lengre vest, ved jernbanen Moskva-Rostow. Det mangler ikke mye på at fronten her skal bli rettet ut til den gamle stilling som gikk noe øst for Kursk.

Avgang 200.000 aksetroppar som ble innesluttet ved Stalingrad, er det nå bare 5.000 mann igjen, og det er et spørsmål om få dager før disse elitetropper er helt utslettet. - Syd for den nærværende innbukting ved Voronesj gikk den gamle front mellom Karkow og Kupjansk, som russerne nå står like foran, og videre omtrent rett sydover gjennom Donetsdistriket fram til Taganrog, 100 km. vest for Rostow. Den nærværende frontlinje går i stedet sydøstover over Kamensk, derfra sydover ca. 50 km. øst for Rostow, og videre sydover vest for Armawir og like øst for oljefeltet Maikop og derfra vestover til Svartehavskysten like syd for Noworossisk. Maikop er truet både fra øst og fra Tuapse i vest. Nordvest for Armawir truer russerne med å avskjære Maikop-troppenes jernbaneverbindelse. Det framgår tydelig av de tyske frontmeldinger at tyskerne allerede omgås med planer om å rømme hele Kaukasus, og det mest spennende ved situasjonen her er i virkeligheten i hvor høy grad det vil lykkes russerne å avskjære fiendens tilbaketog. Det skulle være god sjanses for å løtte lykkes i allfall med en del av Maikop-troppene, men det er tvist om det vil lykkes når det gjelder troppene i Noworossisk og Krasnodar, de eneste større byer i Kaukasus som tyskerne fremdeles holder. Selv om russerne tar Rostow eller skjærer av jernbanene syl for den, har tyskerne tilbake en jernbane fram til Jeisk, og derfra er det bare en båtfart på 50 km. over til Mariupoli eller Taganrog. En del av troppene vil antakelig også i nedsfall kunne ta seg over Kertsjstredet, selv om terrenget på østsiden er uveisomt. Det er neppe sannsynlig at den russiske Svartehavsfleete kan ta risiko ved å operere innenfor Kertsjstredet, og hindre disse overfarter.

Russernes offensiv har rystet hele den tyske front og ført til drastiske forholdsregler. I stedet for de meget omtalte forhøyede rasjoner vil tyskerne nå få nedskjæring for alle forbruksgoder til det abschnitt livsnødvendige minimum. All "overflødig" produksjon, omsetning og annen virksomhet skal stoppes i følge det dekret som er utsendt 28. januar av den befallemektigede for arbeidsinnsatsen Sauckel, og alle ledige menn mellom 16 og 65 år, og alle kvinner mellom 17 og 45 år skal kunne tvangsmobiliseres for krigsproduksjonen. Samtidig mobiliseres nå 17-åringar til militærtjeneste. For å motstå russernes press må tyskerne allerede nå skrape bunnen når det gjelder reserver, og ennå har i virkeligheten britene og amerikanerne knapt begynt sin del av krigen. Ved østfronten står ca. 240 ak-sedivisjoner, mens i Nord-Afrika knapt 10. Det er all grunn for oss til optimisme, men det ville være urimelig å vente at russerne alene skulle slå aksetroppene. Vi kan neppe håpe mer av russernes vinteroffensiv enn at den også i syd klarer å trykke aksetroppene helt tilbake til frontlinjen fra før tyskerne sommeroffensiv. Men det er også mer enn vi kunne ha drømt om før en måned siden.

NORD-AFRIKA: Ca. 25. januar forsvant restene av Rommels Afrikakorps inn bak Tunisias grenser etter en flykt som hadde strukket seg over 1.800 km. og som hadde vart i 70 dager. De kampet Rommel har oppatt under sin flykt i de sterkt utbyggede forsvarsstillinger ved El Agheila og sydøst for Misurata har nærmest hatt preg av bleffartede oppholdsmanøvre. Det avgjørende bevis for at restene av Afrikakorpset manglet virkelig kampkraft etter det knusende nederlag ved El Alamein, leverte Rommel ved å rømme Tripoli uten kamp. Denne rømning viser også at von Arnims hær i Tunisia ikke hadde råd til å avse forsterkninger, selv for

helt avgjørende aksjoner utenfor Tunisias grenser. En av Nord-Afrikas beste havner, bare 160 km. fra Tunisias grense, er uten kamp gått over til briterne, som derved har fått sin landeveisforbindelse til fronten forkortet med nesten 1.000 km. Før rømningen har tyskerne selvagt ødelagt havnen i Tripoli på samme måte som tidligere i Benghazi, og på grunnlag av erfaringene fra sistnevnte sted, skulle en kunne regne med at havnen først vil være i brukbar stand igjen omkring 1. februar. Så lang tid vil det antakelig også ta å sette i stand den store og gode flyplass ved Tripoli som tyskerne før flukten pløyet opp og formodentlig spekket med miner. Det har vært oppgitt at hovedgrunnen til at de amerikanske styrker ennå ikke har vært satt inn i større aksjoner er mangelen på flyplasser i Vest-Tunisia og Algerie, som er store og gode nok for de moderne amerikanske bombefly. Det er imidlertid grunn til å tro at denne mangel nå snart vil være avhjulpet.

En annen vanskelighet for de allierte er det kraftige vinterregn som pleier å være helt til slutten av mars. Det er imidlertid liten grunn til å tro at dette kan være en avgjørende hindring. Møtet mellom Roosevelt og Churchill i Casablanca 14. - 24. januar medførte sannsynligvis også forholdsregler for å sette øket fart i krigshandlingene i Nord-Afrika. Det er derfor rimelig at det allierte hovedangrep - samtidig fra vest, syd og øst - vil sette inn senest i midten av februar.

Tyskerne har herredømmet over hele Tunisias østkyst fra Bizerte i nord til grensen mot Tripolitania og behersker antakelig ca. tredjeparten av landet. Den sydlige del, sønnenfor Atlasfjellene, er i hendene på de franske styrker fra Marokko og Algerie og de Gaulle-styrkene fra Tsad-territoriet. De allierte regner med at tyskerne har en styrke på ca. 150.000 mann i Tunisia. De er antakelig godt utstyrt med panservogner og artilleri, men har i det siste vist påfallende liten styrke i luften. Det ligger nær å tro at Hitler har vært nødt til å trekke fly tilbake til østfronten igjen. Den alminnelige oppfatning er at tyskerne østfront i Tunisia vil bli den gamle Mareth-linjen, som i sin tid ble utbygget av franskemannene etter samme prinsipper som Maginot-linjen. Linjen begynner ved kysten litt øst for Gabes og strekker seg sydover inn i Atlas-fjellene. Mareth-linjen regnes som en sterk, men ikke helt moderne festningslinje. En reservelinje går litt lenger bakenfor med utgangspunkt i Gabes. Det avgjørende er imidlertid at tyskerne i vest hverken har naturlige eller kunstige festningslinjer å støtte seg til, og her står de fleste, og sikkert også best utrustede av deres motstandere. Selv om den 8. armé i første omgang nøyter seg med å binde en stor del av von Arnims styrker ved Marethlinjen, skulle det være en overkommelig oppgave for amerikanerne i samarbeid med 1. britiske armé og de franske styrker å feie mesteparten av Tunisia ren for aksetropper atskillig før 1. mars. Bizerte og Tunis har muligheter for å holde ut en lengre beleiring, men det er kanskje mer sannsynlig at når motgangen i Tunisia blir tilstrekkelig stor vil aksetroppene gjenoppta Rommels "geniale taktikk innenfor bevegelseskrigens rammer" og prøve i største hast å redde seg over til Sicilia.

Det er ennå for tidlig å framsette begrunnete formodninger om hvordan de allierte vil utnytte situasjonen når Afrika er rent. En konsekvens er imidlertid sikker: Middelhavet vil bli trygt farbart for allierte skip, og veien til Egypt og Østen vil dermed i høy grad bli forkortet. Med dette frigjøres en meget stor del av den allierte transportflåte for nye aksjoner, f.eks. for nye landgangsoperasjoner. De allierte har nå trukket store tyske styrker sydover, ikke bare til Nord-Afrika, men også til Italia, den franske Middelhavskyst, Kreta og Hellas. Dette åpner økede muligheter for en alliert landgang lengst mulig vekk nettopp fra disse områder, og det er en kjensgjerning at tyskerne nå treffer febriske forberedelser for å møte en invasjon i Norge.

Den 30. januar er 10-årsdagen for nazismens maktovertagelse i Tyskland. De resultater Hitler da vil kunne vise tilbake til er ikke strålende seire og en trygget framtid for Tyskland, men forsmedelige nederlag og tilbakegang på alle fronter, voksende forbitrelse hos forbundsfellene, stigende nød i hjemlandet, 5-6 mil. tyske liv, ofret til ingen nytte, og et knusende nederlag som det eneste sikre framtiden har å by det tyske folk.

GÅR DU I BRODDEN FOR EN ALVORSSAK
KAN INGEN TVIL FA GJORT DEG SEN OG SVAK,
MEN TANKENE PA DEM SOM KOMMER EFTER
VIL GI DEG KALLETS TRO OG KALLETS KREFTER.

Det er en mørk tid vi gjennomlever. Men ennå mørkere og tyngre ville tiden være om vi ikke håpet og visste at i trengselstider vokser det sterke og gode fram.

Norge gjennom nedsårene 1807-1814 skapte menn som ikke kjente frykt og tvil når det gjaldt de idealer de kjempet for. Den gang var Norge et ennå mindre land, krig og uår hadde armet det høit ut, og folket hadde sultet seg gjennom flere vintre. En skulle ha trodd at nordmennene var blitt et lett bytte for intriger fra Europas statsmann. De menn som samlet seg på Eidsvoll ville imidlertid ikke at Norge skulle bli noe lett bytte, de vedtok en grunnlov så radikal at den måtte virke, og virket som et slag i ansiktet på de reaksjonære herskere i Europa den gang, Den Hellige Allianse. Eidsvollsmedlemmene død har lyst for oss lenge og den lyser like kraftig ennå. Lyset viser at de vant, og de vant stort, fordi de hadde en flammande tro.

I dag kjemper vi i Norge en kanskje ennå mér ulike kamp. Først og framst mot en av verdens sterkest militærmakter, ledet av noen av de verste tyranner verden har sett, og sist og ikke minst mot våre egne niddinger som daglig forråder oss. Også i dag griner sulten oss i mæte, nøden bänker på døren. Men vi vet at sult, nød og selv den verste naziterror ikke kan kue oss hvis vi er fylt med frihetens ånd. Derfor er den tid vi nå gjennomlever tross alt lys. Den varsler en framtid.

Gamle, råtne partijærer faller sammen i dag. Ennå finnes det kanskje noen som går rundt og maser med det gamle partikjedet. Vi har i dag ikke bruk for disse folk, og vi har ennå mindre bruk for dem i framtiden, i det Norge som vil vokse fram av nød og elendighet.

I dag, i morgen og tiden framover må vi alle ofre meget, ikke bare økonomisk, men krefter og kjæphester. Konervative og radikale kan møtes i dag, og de må møtes hvis vi skal vinne freden. Det vil alltid bli meget å trette om, men i dag og siden vil det bli mere å samles om. Det er dessverre en kjent sak at det ofte er det befolkningsslag i samfunnet som har minst å ofre som ofrer mest når det kreves. "GJØR DU I DAG HVA DU KAN FOR DEN FELLES SAK? HJELPER DU DER DU KAN!" Mange vil kanskje innvende: Vi må holde oss rolige, vi er ikke ved fronten. "JO - DU OG JEG, VI ER VED FRONTEN, KANSKJE DEN VIKTIGSTE FRONTEN." Ikke den fronten som bare dreper, men den som gir nytt liv.

Reformen kan gjennomføres hurtig på papiret, men skjeden i praksis. Den skrittvises utvikling er alltid bedre enn den raske, fordi den av naturen nødvendigvis følges av reaksjonen. Vi må holde oss det gamle ord for øyet: Det er oss gitt å arbeide på verket, ikke å fullføre det. Vi har sett hvordan nazistene ville skape tusenårsriket i en fart. De vil se resultater, store resultater, og nyte fruktene av dem, mens de ennå lever. Derfor faller hele deres verden sammen for dem en vakker dag.

Ilden er en av menneskets eldste venner, en av kulturens bærere. Hva har ikke den betydd for menneskeheden. Den har hevet oss opp fra dyrenivået, den har gitt oss lys og varme og den har vist oss vei i mørket. Men i trengselstider gir den oss det største. Den viser oss hvordan vi skal leve livet slik at vi kan møte døden med rolig ansikt. Vi skal være som flammer, levende, lysende flammer. Mange av disse levende, lysende flammer er blitt blåst ut, på slagmarken, i fengslet eller på retterstedet. "NA ER DET VI, DU OG JEG SOM SKAL FLÅLLE VIDERE." Vi lever tross alt i en lykkelig tid. Vi vet alle at vi har noe å flamme for, for friheten mot undertrykkerne. Om vi skal slukkes eller få brenne ut, det rår bare skjebnen for, men flamme skal vi.

K R I G S S K Y L D E N.

Tyskland fikk, kanskje ikke med full rett, hovedskylden for den forrige verdenskrig. For den nåværende verdenskrig bærer imidlertid det nazistiske Tyskland eneskylden. Freden etter forrige krig, og årene som fulgte etter, ble for en stor del diktert ut fra den overbevisning at Tyskland var en stat i Europa som i første rekke var årsaken til den første verdenskrig. De nåværende tyske ledere er ikke i tvil om hvem som denne gang er årsak til krigens utbrudd, og de vet hva de kan vente seg når denne krigs oppgjør skal legges fram.

I det øyeblikk de tyske ledere begynner å nære berettiget tvil om en tysk seier, blir spørsmålet om hvem som har skylden for krigens det mest aktuelle spørsmål i tysk propaganda. De ønsker i tide å bearbeide verdensopinjonen og fraleggse seg ansvaret for derved å søke å mildne følgene av Tysklands skjebnesvangre politikk. Så lenge den tyske hær gikk fra seier til seier talte den tyske propagande ikke så meget om krigsskylden. Tyskland skulle nok vite å presentere regningen. Fra tid til annen ble det nok slynget ut en anklage; Polen fikk skylden, eller England. Alt etter hva som passet best i øyeblikket.

I den senere tid har spørsmålet om krigsskylden intatt en dominerende plass i den tyske propaganda. Dette er neppe tilfeldig. Det gjelder å hisse opp det tyske folk til et hat som kan få det til å bære tapet av millioner av drøpte sønner, brødre og ektefeller. Den tyske propaganda har i de siste månedene benyttet midler som lar oss ane at den begynner å bli engstelig for det tyske folks motstandskraft. Hertil kommer hele den krigsstrategiske situasjonen. Tyske tropper er på retrett langs hele østfronten, Rommels armé har trukket seg tilbake med en hurtighet som bare har levnet mulighet for en snau kontakt med fienden, de alliertes bombing av aksens områder er i det vesentlige forblitt ubesvart, italienerne synes å ønske fred for en hver pris før invasjonen kommer til deres eget land og Tysklands vasallstater, Ungarn og Romania, er også alvorlige problemer. Tyskland har ikke flere seire å se fram til, og de fleste tyskere vet innerst inne at det nå går mot nederlaget.

Den tyske propaganda, som i denne krig likesom i den forrige, er den allierte langt underlegen, ikke bare i apparat, men i innhold og prinsipp, har nå vendt seg mot Amerika. Roosevelt bærer skylden for krigens, heter det nå. Det var han og de jødisk plutokratiske forretningsmenn i Amerika som stod bak den europeiske politikk og hisset opp de små land mot Tyskland.

Tankegangen i denne tyske propaganda er verd å legge merke til. Den er i virkeligheten en innrømme av Tysklands eget ansvar for krigens. Den anfører bl.a. som grunnlag for Amerikas krigsskyld at dette land framprovoserte krigens ved å love de demokratisk land sin ubetingede støtte i tilfelle et angrep fra Tyskland. Disse land var altså truet av det nazistiske Tyskland med dets enorme militärmakt. Amerikas skyld består således i at det erklærte seg villig til å hjelpe nasjoner som følte seg truet i sin eksistens av denne enorme militärmakten.

Roosevelt valgte ikke den lettvinde isolasjonistiske linje å la Europa greie seg selv, å la Tyskland fare fram som det ville og forsyne seg av sine nabomers territorier og rikdommer. Amerikas holdning var, til og med ifølge den tyske propaganda, ikke aggressiv. Den ønsket bare å tilsi de demokratisk land sin materielle og moralske støtte i tilfelle Tyskland angrep dem. På dette grunnlag er nå Roosevelt og Amerika blitt "kriegshisser" i tysk propaganda. Tankegangen i denne propaganda gir en utmerket avsløring av den tyske mentalitet. Den part har skylden for krigens, for den aggressive politikk som ikke vil gi tysk maktbegjær frie teyler og slippe nazistisk terror løs over den siviliserte verden. Den gir de stater skylden for krigens som innskrenket seg til å garantere mot angrep og som til slutt også innfridde sine løfter og nå er Europas eneste redning - de forente nasjoner.

Tysk mentalitet er politisk sett uten moral. Den er vilkårlig og har bare den ene idé at den som motsetter seg tysk maktutfoldelse er ikke bare fiende, men forbryter og krigshisser. En hver motstand mot tysk maktvilje, brutalitet og villkårlighet, skal utryddes med de mest desperate midler. Slik er tankegangen bak den tyske propaganda om de alliertes krigsskyld. Den røper en mentalitet som må overvinnes og utryddes om kulturen over hode skal reddes. Den stiller Tyskland i sentrum og tingene på hodet.

Krigsskylden har ikke den som lover og gir den truede part sin støtte mot et uberettiget overgrep, men ene og alene den som stiller uberettigede krav og setter makt bak kravene.

Eneskylden for den annen verdenskrig har det nasjonalsocialistiske Tyskland. Det skal enhver huske, som i dag lider under følge av tysk politikk. Det skal også enhver merke seg, som vil være med å bygge det nye Europas framtid.

V V V - V V V - V V V

IKKE BARE FULLVERDIGE ELEMENTER.

Det er et sympatisk trekk når en er ærlig mot seg selv og tilstår sine feil for sine medmennesker. Når NS, som jo ikke nettopp er belemret med for mange forsonende og sympatiske trekk, nå kommer med selvvavløringer, da må det sikker ha sin spesielle og viktige grunn.

Siden Nasjonal Samlings maktovertagelse er kontrollen med medlemmene blitt skarpere og skarpere, leste vi en dag i avisens. Det blir foretatt en stadig utrensning av medlemmer som ikke holder mål. Bare i nov. 1942 ble det ekskludert og strøket nesten 500 medlemmer, opplyser NS selv. For å pynte på det hele skynder de seg riktig nokk å opplyse at tallet på nye medlemmer i samme tidsrom langt overstiger tallet på de ekskluderte. Deres noe flaua undskyldning om at det ved den "uhyre" tilstrømning til partiet ikke er kommet bare fullverdige elementer inn, er sikkert riktig nokk, i alle fall for hovedtilstrømningen. Men disse "enkeltpersoner" vil etter kortere eller lengere tid ubønhørlig bli sjaltet ut, høster det.

Det er mange former for ærlighet. Det er bl.a. noen som ser sin fordel i å innrømme det absolute minimum av sannhet for derved å gi inntrykk av at man tross alt er ærlig. Når sannheten blir så åpenbar at den ikke lenger står til å nekte, da innrømmer de litt, men ikke mere enn høyst nødvendig for å ta brodden av kritikken. Vi har i de siste par år så alt for ofte sett denne form for ærlighet.

At vi som står utefor NS's rekke er på det renne med at det langt fra er "fullverdige elementer" de som finnes i partiets ruller, det ved NS. Ja, så innrømmer de litt - det finnes jo noen mindreverdige. Men for oss som har vår begrundede mistanke om at tilstrømningen til partiet ikke er så "uhyre" stor, sier et tall på 500 strøkne medlemmer på en måned alltid noe. Ja, for tallet er neppe mindre.

Det ville være en fortjenstfull oppgave for en ung videnskapsmann å foreta en sociologisk analyse av det "statsbærende partis" medlemmer. Rent nøkternat å peke på hvilke og hva slags folk som har søkt sin lykke i NS og som dominerer innen nyordningens representanter. Det lot seg sikkert gjøre å finne noen felstrekk som gikk igjen hos flertallet. En har så mange kilder å bygge på. Private bedrifter har sine kartoteker over tidligere funksjonærer og deres forgælser, og folk husker igrunnen ofte bedre enn en skulle tro. Staten og kommunene sitter sikkert inne med ikke så få opplysninger om mislykte embetsmenn og funksjonærer. Rettsprotokollene rommer også en god del navn på uørlige og kriminelle mennesker, som ble satt utenfor og gikk der som havarerete vrak - inntil for ganske nylig. Og endelig har vi jo politiets protokoller. Hertil kommer en rekke eksistenser som til all tid har vært hjemfalte til den absolute anonymitet, og som først det "statsbærende partis" og "de nye Norges førerorganisasjons" runde kritikkloshet har fått til å avsløre sine egenskaper.

Det ville sikkert bli et omfangsrikt og interessant verk, og resultatet vil bli: Noen ganske få blinde idealister, noen flere av den type som er begavet nokk til å øve negativ kritikk over det forgangne, men som intet aner om hvor det bærer hen; en noe større del kolde opportunister og smarte hoder, som imidlertid vil falle på sin egen smartnes. Til disse føyer seg en lang rekke kverulanter, fallenter, alkoholikere og underslagere, perverse og forbrytere. Og så til slutt en lang rekke forfengelige nuller som aldri før har hat nokk å by på til å gjøre seg gjeldende og komme "op i det".

Vi skal imidlertid ikke foregripe begivenhetenes gang. Vi skal nokk vite å gjøre våre iakttagelser og takker på forhånd for de små bekrefte vink partiets egen propaganda gir oss.

V V V - V V V - V V V

DEN KONGELIGE NORSKE REGJERING i London kunngjorde for noen dage siden følgende:

I grunnlovens § 17 og Stortingets vedtak på Elverum den 9. april 1941 fastsettes:

§ 1: Formuer og rettshandler mellom nordmenn innbyrdes, og mellom nordmenn og utlendinger som etter 9. april 1940 er foregått i det okkuperte Norge, eller land som hører under fienden eller hans forbundne eller er okkupert eller kontrollert av dem, kan etter søknad kjennes helt eller delvis ugyldige, pålegges omgjort eller endres av den myndighet som kongen bestemmer. Søknad som nevnt må inngis innen 6 måneder etter at våpenstilstanden er avsluttet. Vilkår for at rettshandelen kan kjennes ugyldig er at søkeren beviser eller gjør overveiende sannsynlig at rettshandelen er forårsaket eller påvirket av:

- a) Ulovlig tvang av fienden eller hans forbundne, eller av myndighetene eller institusjoner som er innsatt eller godkjent av ham, eller
- b) grunnet frykt for overgrep fra fienden eller hans forbundne, eller av myndigheter eller av institusjoner som er innsatt eller godkjent av ham, eller
- c) den ekstraordinære tilstand som er skapt gjennom okkupasjonen av Norge da det etter omstendighetene ville være åpenbart urimelig om rettshandelen ble opprettholdt uforandret.

Bestemmelsene i denne § skal ikke være til hinder før at rettshandler som er omhandlet i foregående ledd i tilfelle blir sett anfektet i medhold av de eldres gjeldende regler om ugyldige viljesekringer. Nærmore regler om vilkårene for gjennomføring av gjenopprettning om den rettergangsmåte som skal følges, vil bli gitt senere.

§ 2: Eieren kan uten vederlag og uten hensyn til besidderens gode tro kreve seg gjeninnsatt i besidelsen av fast gods eller i rettigheter herover som etter 9. april 1940 er konfiskert av okkupasjonsmakten eller av myndigheter eller av institusjoner som er innsatt eller godkjent av ham. På samme måte kan han kreve tilbake løsøre og fordringer av en hver art, herunder legitimasjonspapirer, uten hensyn til om besidderen for erhvervstiden visste eller burde forstå at tingene har vært gjenstand for konfiskasjon.

Krav om utlevering kan dog ikke framsettes overfor den som har erhvervet tingene senere enn 6 måneder etter at alminnelig våpenstilstand er avsluttet, med mindre det bevises at vedkommende fra erhvervstiden ikke var i begrunnet god tro.

Tomteheftelser, leiekontrakter, fæderåd o.l. bånd på eierens rådighet som er påheftet av en urettmessig besidder eller gjennom rettsforfølgning mot ham, er uten rettsvirkning overfor eieren.

§ 3: Den som rettsstridig avhender besiddelser, forbruker eller på annen måte nyttiggjør seg som eier, eller bruker formuesverdier som en vet eller bør forstå har vært gjenstand for konfiskasjon, plikter å yte erstatning for et hvert tap som følge derav. Han skal utlevere eller tilsvare alt hva han har oppebåret i sin besiddestid som avkastning av tingene.

Er en handling som nevnt i første ledd begått med forsett straffes vedkommende med bøter inntil kr. 100.000,-, eller fengsel inntil 3 år, eller med begge deler.

§ 4: Avhendelse eller behoftelse av fast gods, løsøre og fordringer tilhørende staten, norske kommuner eller offentlige innretninger, etter 9. april 1940, som er foretatt av okkupasjonsmakten eller av myndigheter og institusjoner som er innsatt og godkjent av ham, er ugyldige og medfører ingen rettsvirkning med mindre annet følger av særskilte regler utferdiget av kongen eller den han benytter. Bestemmelsene i denne forordnings § 2, tredje ledd gjelder tilsvarende. Hvilke innretninger som er å anse som offentlige i henhold til reglene i denne § fastsettes av kongen eller den han benytter.

§ 5: Denne forordning trer i kraft straks.

v/v yyy vvv

HJEMMEFRONTEN OG UNGDOMSTJENESTEN.

I det siste halvåret har vi på enkelte områder vært forskaænet for den terroren som tyskerne tidligere lot NS drive hemmingssæt overfor oss. Hver i vårt hjem og i vår daglige gjerning har vi riktignok vært taupe-vitner til hennetelser og masseforfølgelse som tegner de mørkeste kapitler i vår historie. Men i uventet grad er vi på andre områder laft i fred.

Denne freden er imidlertid ikke en naturlig tilstand som svarer til quislings tanker om sin "revaluasjonsære bevegelse". Den er påtunget NS's ledelse av tyskerne, fordi disse har fått mere enn nok med å klare brasene i sitt eget land og derfor foreløpig har ønsket ro og arbeidsfred i sitt eksplosivladede nye "livsrom".

For mange nordmenn er det i dag fristende å resonere som så; krigen er nå snart forbi og for den tiden som er igjen gjelder det å skape så lite friksjonsstoff som mulig - at vi i krigens siste omgang heller får lide urett, gi avkall på steile prinsipper og for en hver pris unngå nye tilspissede situasjoner som fører til arrestasjoner og pinsler.

Vi skal ta oss i akt for denne tankegangen! Skulle den tankegangen bli alminnelig utbredt - hva det foreløpig ikke er grunn til å tro, - vil det bety veien til vår utslettelse. Vi må i disse dager, en hver av oss, ha gjort opp vårt åndelige bo og møte de begivenhetene som mølder seg med klart hode. Vi må ha gjort opp for oss selv hvorledes det siste halvåret har kunnet forløpe forholdsvis gunstig for oss. Svaret er bare ett. Det er nettopp vår "stelthet", hjemmefrontens fasteholdning, som er årsaken til at NS har måttet gi opp sin terror i første omgang. Det lyder nesten som et paradoks, men er innlysende, riktig: Uten skygge av tvil er det vår hjemmefronts faste holdning som vi har å takke for den relative ro vi en tid har vært levhært.

quislingene har måttet gi opp foran den ugjenomtengelige mur som bygget seg selv på den nasjonale morals grunn. Lærerne valgte å offre sin personlige frihet for prinsippets skyld, og kirken vekk ikke tilbake for å ta konsekvensene av samvittighetens krav. Da så NS-bevegelsen skulle trumfes videre igjennom med makt og svik, da sambandene skulle settes ut i livet, og rikstinget hjemme de norske forrederne grunnlovs "rett" - da sa tyskerne nei. De turde ikke la NS få sette saken på spissen. Skoleungdommens heil og selvfikk fare, sambandene fikk fare, rikstinget fikk fare, en hel rekke nye lover fikk fare, quisling fikk - om ikke fare - så holdt seg i tomme. Tyskerne forsto at hjemmefronten var for sterkt. De foretrak et tilbaketog for quisling framfor fullt kaos i Norge.

Det er mulig at tyskerne også var nær ved å la quisling fare. Det kjente møte på Skaugum før jul tydet på det. Møtet var en fornærmelse mot NS-regjeringen. - Men etter å ha orientert seg fant tyskerne at vanskelighetene ved en annen styreform i Norge ble for store. Dessuten ville et nederlag for quislings "germanske bevegelse" i Norge innebære et alminnelig nederlag for Tysklands prestisje. (Glem ikke at quisling og Tyskland er ett, han sier: "Mein Führer" til Tysklands fører.)

I dag synes det å være på det rene at NS skal få fortsette sin gjerning. Meget tyder på at quisling i tiden framover på ny vil få et visst begrenset spillerom for sin ergjerrige streben etter å fortyske Norge. Men da kommer vi tilbake hvor vi stod. Den norske hjemmefront vil på ny måtte stå sin prøve. Dersom vår hjemmefront ved en ny pågang skulle vite - vite aldri så lite - da åpner vi selv for de sluser som vil velte urett over oss. Hvis vi alle står sammen, vil og må demningen holde. Bare hvis noen svikter, vil forrederne få anledning til å fremme sine planer. Da vil urett bryte løs for alvor, arrestasjonenes antall vil yngle og terroren få fritt slag. Det er sannheten: Svikter en eneste nordmann sine prinsipper for personlige hehsyn, da stiller han hundre andre i faresonen. DEN FASTE HJEMMEFRONT VAR, ER OG VIL BLI VÅR ENESTE REDNING.

I den første halvdel av inneværende år vil antakelig NS ungdomstjeneste bli vår hjemmefronts første og største prøvesten. NS har til hensikt å sette i gang en bredt anlagt, sterk aksjon for ungdomstjenesten. Denne gang gjelder det ikke oss personlig, ikke vår formue, ikke vårt arbeid, ikke vår frihet og ikke vårt livssyn. Vi skal denne gang få være i fred. NS ønsker intet heller

enn at vi skal holde oss helt i ro. AKSJONEN GJELDER DENNE GANG INTET MINDRE enn VARE BARN. Belært av sine uheldige erfaringer i fjor vil NS nå unngå møtet med en samlet hjemmefront ved allerede i vinterhalvåret å etablere ungdomstjenesten i det små - i mindre byer og landsdistrikter hvor NS har et visst klientell.

På det innrulleringsskjema for ungdomstjenesten, som foreligger trykt i veldige opplag, må barnet gi opplysninger om fars og mors navn, stilling og adresse, skole og klasse, klasseforstander og skolens telefon, arbeidsgiver og hans adresse og telefon. Barnet må dessuten oppgi hvilke foreninger det er medlem av, og til slutt undertegne en erklæring på skjemaets baksida som lyder: "JEG ER Klar OVER AT JEG FRA NA AV ER FORPLIKTET TIL A ADLYDE DE LEDERE SOM BLIR STILLET OVER MEG, OG AT JEG MA RETTE MEG ETTER DE BESTEMNELSER SOM BLIR GITTA BADE FOR TJENESTEN I NSUF OG UTENFOR".

De norske foreldres myndighet, rett og ansvar, fratas dem. Dette strider mot vår norske rettsbevissthet og mot Guds ord.

Den eneste løsning som er et godt hjem og en god stadt verdig, er: A NEKTE A SENDE BARNA I ET SLIKT ØDELEGGELSENS SLUK. Det er også den eneste løsning vi både nå og siden kan forsøre overfor vår samvittighet, overfor våre barn og overfor historien. Vi risikerer kanskje fengsel. Det får vi heller ta. Da gir vi barna en arv som de aldri kan miste, og vi vinner kan hende da vår største seier. Vi kveller da ned ett slag alle nazistenes vekstmuligheter i vårt barns sinn at hverken makt eller list kan skaffe det til veie mer.

Ungdomstjenesten er i stillhet satt i gang på spredte steder, men hittil er alle forsøk på å gjennomføre denne initiasjon av Hitlerjugend blitt møtt med kraftig motstand. NS har imidlertid ennå ikke gitt tapt, og deres metoder blir stadig mer infame. Barna blir ikke lenger utskrevet klassevis, slik som det opprinnelig var meningen, men innkalt enkeltvis gjennom rekommenderte brev både til foreldre og barn. Bare et fåtall barn blir innkalt. Det er gjerne barn i alderen 11 - 14 år, og de er omhyggelig utvalgt. I første rekke blir barn hvis far er i fengsel eller i England, altså barn hvis familier går i stadig angst for represalier, innkalt. Heller ikke på denne måte er det hittil lykkes NS å få barna til å møte fram til ungdomstjenesten, skjønt foreldrene blir truet med høye mulkter og fengsel hvis de holder barna hjemme.

Ungdomstjenesten i NS har altså hittil i år bare vært snugget inn på spredte, mindre betydningsfulle steder ut over landet hvor noen sanitet hjemmefront ikke har kunnet teller. NS søker å få motstanden til å rakte i små personer - litt etter litt - for på denne måte å unngå møte med den samlede hjemmefront. Men det er en feilregning. Møtet med vår hjemmefront kan ikke unngås i de folkerike distrikter og ungdomstjenesten vil bli krevet av en hver i nær eller fjerne framtid. ULYKKEN VIL BANKE PÅ DØREN. SLIPP DEN IKKE INN! FOR VÅR NASJONALE ERES SKYLD, FOR BARNAS SKYLD, FOR VÅR EGEN SAMVITTIGHETS SKYLD.

vvv vvv vvv

DEN TYSKE HJEMMEFRONT.

I det tyske blad "Das Reich" skrev dr. Goebbels nylig en artikkel hvor han bla. sier:

"Den nasjon som taper denne krig må forlate scenen som beherskes av stormaktene. Den nasjon som vinner denne krig, kommer til å bestemme sin egen skjebne. Av og til får en det inntrykk at vi tyskere ennå ikke fullt ut forstår betydningen av dette faktum. Dessverre forsøker en viss del av vårt folk å holde seg borte fra tidens oppgaver og bekymringer. Denne del av vårt folk mener at den har rett til å vegre seg mot å lyde tidens moralske lover. I det lange løp vil det derved oppstå en meningsforskjell som til slutt blir uutholdelig og oppgår hele nasjonen.

Regjeringen er ikke i den stilling, heller ikke i krig, at den kan lage lover for alle sivile plikter. Mangt og meget må overlates til sunn fornuft og individets patriotiske instinkter. Regjeringen er f.eks. neppe i stand til å avgjøre ved lov spørsmålet om hvem som skal tillates å reise med jernbane i disse dager, hvem som er berettiget til å reise til sanatorier, og hvem som ikke er det. Vi har ikke tid til overs for disse doyne parasitters klagesang. De gjør ikke noe godt. De bare sløser bort sine dager. Deres hjerter og

hjerner er fullstendig tomme. De fortjener ikke å leve i en tid når man skriver verdenshistorie når de ikke er i stand til å forstå tiden. Vi skulle ikke en gang nedlate oss til å ta noen notis av dem, om de ikke ga et så dårlig eksempl og litt etter litt fordervet den gode ånd hos sine flittige landsmenn. Laster er smittsomme".

vvv vvv vvv

ITALIA BRUNNERER TYSK IDEOLOGI.

Nazistenes Gudloshet har til slutt forårsaket en protest endog fra deres allierte, Italia. I et nummer av det italienske blad "Gerarchia" finner vi en artikkel hvor Tysklands innstilling til kristendommen åpent blir kritisert. Her heter det bla.:

"Det er gitt at de to aksemakter kommer til å få en avgjørende betydning når det gjelder å etablere de ledende prinsipper for religiøs politikk i det framtidige Europa. Det skulle bety en hel del om de åndelige krefter ble gitt frie tyler til å utvikle seg selv. I staden har en grunn til å frykte at visse tendenser som kan beskrives som positivt religiøse og ikke religiøse, kristelige og antikristelige, vil kunne vinne kontroll over den offentlige makt og derved lede religionen inn i hverdagspolitikkens sfære. Faresignaler av denne art har allerede kommet til utrykk i de høyeste katolske kratser. Ikke med henblikk på Italia som har den mest rotfestede religiøse enighet, men med henblikk på Tyskland der alle tendenser er representert fra katolikker til protestanter, naturalister og ateister."

"Ingen annen europeisk filosofi har grublet så dypt på kristendommen som den tyske og trengt så dypt inn i den kristne religion. Heller ikke har noen annen europeisk filosofi oppnådd så radikalt antikristelige og ateistiske konklusjoner som den tyske."

"En hver innstilling hos de ansvarlige, som fra begynnelsen kan gi anledning til den minste tvil om nyordningens respekt for åndelig og religiøs frihet for alle og en hver, ville være et fatalt politisk misgrep."

"Historien forlanger et mirakel av Tyskland, - ikke bare å vinne krigen, men også å beseire og overvinne seg selv for å bekrefte regelen om at den sterkeste er den kløkste, ærligste og mest kristelige."

vvv vvv vvv

REDAKTØREN AV "NORSK ARBEIDSLIV", NS's medlemsblad for Landsorganisasjonen, skriver i sitt julenummer bla.:

"Med julen følger gjerne fredelige tanker. En ser velvillig og forståelsesfullt både på sine medmennesker og forholdene i det store og hele. Først og framst har vi da noen ord til dem som på forskjellige premisser avviser og kanskje avsky det de forstår ved nasjonal sosialisme. Det ville være klokkt om alle ble klar over det faktum at nasjonal sosialisme er en livsanskelse, en ny samfunnsidé, som må bedømmes ut fra sitt eget innhold og ikke ut fra den måte dens tilhengere praktiserer den på - aller minst i krisetider.... På den annen side kan det også være grunn for dem som tror på nasjonal sosialismen, og som er så fylt av disse nye idéer at de hverken har tålmod eller sinnslikevekt nok til å la tiden gjøre sin gjerning, å bemøye seg med å forstå noe av det som rører seg også i motstanderens bryst."

"Dårlige mennesker og kjeltringer finnes det sikkert på begge sider, men det er selvfølgelig klart at forskjellen ikke ligger i at den ene part er djævelen og den annen engelen. Ideali og ærlige følelser gir seg under tiden de besynderligste utslag", heter det videre i artikkelen, som betegnende nok heter: "Årets åndelige julerengjøring."

vvv vvv vvv

MINISTER LIPPESTAD uttalte ved sin hjemkomst fra sin siste "studietur" i Tyskland:

"Vår ungdom må ikke bli gjænde som visegutter og hjelpearbeidere for andre folk". ... "Vi har valget mellom å bli Europas kulier eller kvalitetsarbeidere i det nye Europa". - Bedre kunne det neppe vært sagt. Det er jo nettopp dette vår kamp gjelder, - mot nazismen.

vvv vvv vvv

"B A D L O S E R"

I en hver dyst, enten det er fredelig kappestridd eller blodig krig, må de kjempende parter være forberedt på både med ang og motgang. På fotballbanen f.eks. er det god skikk mellom ørlige lag, at når motparten har scoret, så stiller den tapende part seg opp til ny dyst, uten snakk og skrik, for med sammenbitte tenner å søke utligning. Om spillene i nederlagets stund flyt rundt langs tribunene for å søke å bortforklare motgangen ved å framheve at det hele var planlagte tilbaketreninger som i høy grad hadde forbedret stillingen, og som nærmest må betraktes som et ledd i rekken av tiltak som skal sikre den endelige seier, ville de skånselsløst bli utledd av publikum. Et slikt lag ville uten videre bli stemplet som "bad loser". - Dette glimrende engelske uttrykk, direkte oversatt "dårlig taper", har en videre betydning, nemlig en der ikke kan tape med anständighet, med øre.

Den pågående verdenskrig kan sammenliknes med en fotballkamp, hvor det riktignok er flere spillere enn tilskuere, men som ikke desto mindre bør spilles etter de samme regler. Det lag som synder mot disse regler lager allerede under kampen pinner til sin egen lik-kiste, og taper for lange tider sitt my som ørlige kjempere.

Aksemaktenes propaganda under tilbaketog er et godt eksempel på "bad loser". I stort som i smått søker propagandaen å bortforklare tilbakegangen. De oppfører seg som usikkelige småunger som skrikende flyr om kring og lager de mest usamnysnlige løsninger for å bortforklare oppmerksomheten fra sine thall. Til dels griper de, når leilighet gis, til rampaguttenes utvei: å hevne seg ved å ramme helt uskyldige tilskuere, som er kommet i skade for å flire litt ekstra godt over nederlaget. Tenk bare på engelskmennenes innflygning over Oslo i september i fjor. Før tyskerne hadde fått tid til å slå alarm, var bombane sluppet og angriperne på vei vekk. En god sportsmann ville ha forbannet uhellet, skjippet sin vakt og tatt det hele som en man. Men hva gjør tyskerne? Jo, i sitt raseri går de los på en rekke uskyldige borgere som de mistenker for å ha smilt i skjegget, utskriver svære pengebøter, fengsler gode borgere og utkommanderer andre til "opprydningsarbeide".

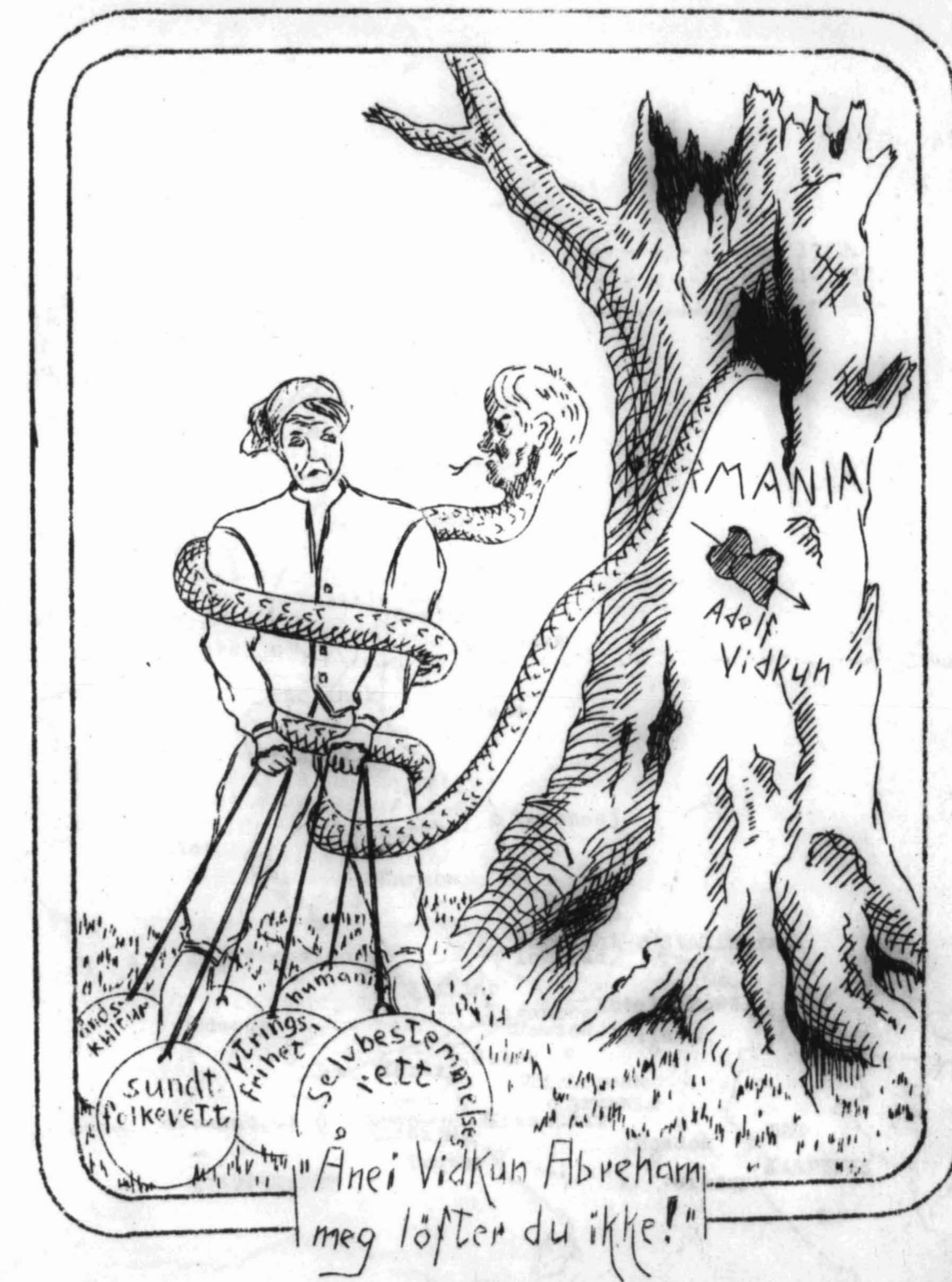
Tenk på de represalier som ble tatt mot den uskyldige befolkning på de steder hvor engelskmennene har gjort sine "raids". Fengsling av kvinner og barn, mord på norske borgere, tilintetgjørelse av fredelige hjem. I blindt hat slår de om seg fordi de ikke kan ramme dem som kom og drog igjen.

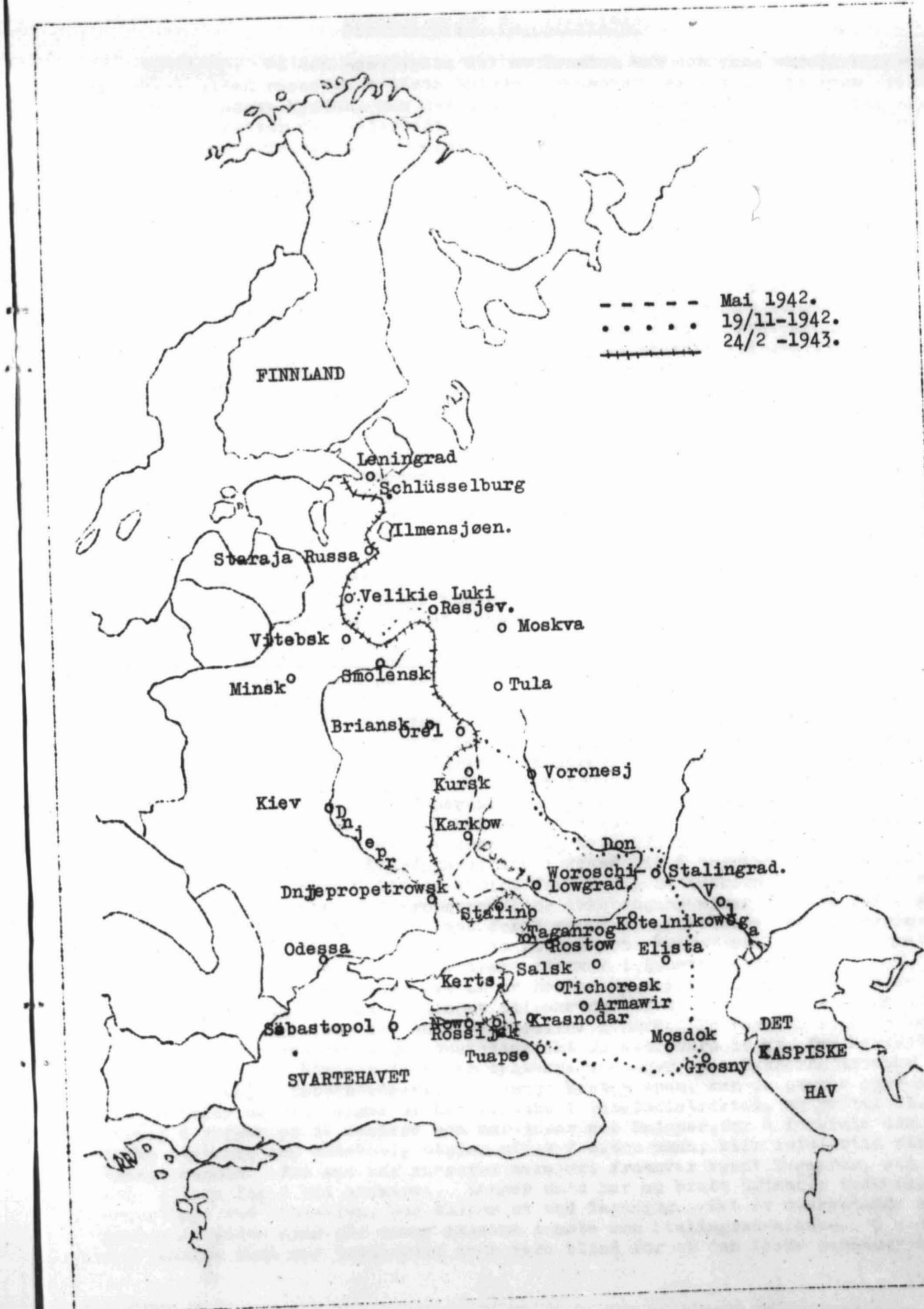
Hvis en gad å sette seg ned og lese avisene hakover i de siste par år, kunne en finne tusenvis av eksempler på det samme. Vi husker alle den kjempepropaganda som ble laget over Tobruks fall i fjor. Krigen var så i si avgjørt i og med inntagelsen av denne by. Det var et godt skudd. Det innrømmet også engelskmennene, men de bet tenner sammen, gjorde nye kraftanstrengheter og resultatet ser vi i dag. Hele Libya er tapt for aksen. Tripolis er erobret og aksetroppene klemt sammen på en liten strandstripe i Tunis. Har noen allikevel sett en eneste innrømmelse av dette nederlag? Å nei! I avisene her hjemme tuter de oss fulle med de mest strålende rapporter om den vellykkede taktikk som Rommel presenterer, en taktikk som ventes å bringe de mest strålende resultater.

Når Welikije Luki faller, innrømmes dette 14 dager etter, men i vendinger så sauset inn i forblommede ord og fraser at leseren knapt vet hva som er meningen. Når Stalingrad-armeen omringes og tilintetgjøres, blir det framhevet som et lysende eksempel på tysk disiplin og motstandskraft. Vi venter nå bare på meldingen om at en tropp på et par man, i overensstemmelse med gitte ordrer, slår seg igjennom tilbake til de tyske linjer med flagget under armen. En strålende prestasjon, en seier for disse vidunderlige krigere som alltid bringer "hakekorset" tilbake, selv om et par hundre tusen mann stupér. - "BAD LOSERS"!

Gad vite hva "publikum" tenker? - Med publikum kan vi f.eks. tenke oss de hundre tusener av tyske mødre og enker som har mistet sitt dyrebareste på jorden. Tro om de jubler over det reddede flagg? - Neppe! De er hverken "Good losers" eller "Bad losers", de er bare "LOSERS".

vvv vvv vvv

RUSSLAND: På den nordligste del av fronten har det ikke skjedd vesentlige endringer siden russerne i siste halvdel av januar jaget tyskerne vekk fra Schliessburg og Ladoga-kysten, men det russiske press fortsetter, og når vårbøyta i nær framtid setter en midlertidig stopper for tankframstøtene i syd, er det sannsynlig at russerne vil sette meget inn på å frigjøre Leningrad og sydkysten av finskebukta. Over bukta er det bare en flytur på ca 70 km. til Helsinki, og dette faktum er kanskje en medvirkende årsak til at det finske folks ønske om fred i den siste tid er kommet klart til uttrykk i noen av de største finske avisene. Vinner russerne herredømmet over kysten Leningrad - Tallin, vil den russiske Østersjøflåten, som hittil har ligget innestengt ved Tronstadt, komme til å spille en viktig rolle i sommerens operasjoner.

Vest for Moskva er russerne i slutten av februar gått til angrep på Smolensk, et viktig jernbaneknutepunkt. Lenger sydøst raser voldsomme kamper om Orel, som i likhet med Kursk og Karkow lenger syd, utgjorde viktige støttepunkter i tyskerenes forsvarslinje fra i fjor vår. Store mengder britisk krigsmateriell er satt inn her. Mellom Orel og Kursk, og mellom Kursk og Karkow, har russerne trengt langt inn gjennom tyskerenes festningslinje. Russernes største seier i de siste 14 dage er eroberingen av Karkow, den 15. februar. Denne by var utgangspunkt og forsyningsbasis for tyskerenes siste sommeroffensiv. Veldig militære forråd var høpet opp der og tyskerne fikk ikke tid til å føre dem vekk. Her, som ved Stalingrad, fikk de tyske tropper derfor ordre om å kjempe til siste mann, og kampane ble usedvanlig blodige. Karkow har bl.a. hatt en av verdens største traktorfabrikker, og er dessuten et av Ukraines viktigste jernbaneknutepunkter. Ikke mindre enn 8 jernbaner stråler ut fra den. Eroberingen av Karkow har gitt russerne herredømme over viktige nord-sydgående jernbaner og har dermed gjort det mulig for dem på kort tid å flytte store styrker fra et frontavsnitt til et annet, og stadig drive nye kiler inn gjennom de svakeste avsnittet av tyskerenes forsvarslinje. Den lengste og mest overraskende av russernes angrepskiler går fra Karkow i retning mot Konotop, som ligger ikke mindre enn 220 km. lenger nordvest, og halvveis til Ukraines hovedstad Kiew. Syd for Karkow går fronten noe øst for Poltava, over Krasnograd og Pavlograd, men med en kile skutt fram til en avstand fra Dnjepropetrovsk på bare 20 km. Her lå før krigen Sovjets største metallurgiske verker, og 12 km. syd for byen lå Dnjeprostroi med verdens nest største kraftstasjon og bl.a. veldig alluminiumsverker. Det kan bli av betydning for krigens varighet om russerne klarer å ta Dnjepropetrovsk mens isen ennå ligger på Injepr, fordi de da har et brohode for erobring av hele Dnjeperdalen i løpet av sommeren. Ved å følge Dnjeperdalen nedover til Svartehavet vil russerne avskjære Krim og dessuten komme i betenklig nærhet av Romanias oljefelter.

Eroberingen av Krim, som er uunngåelig hvis halvøya først er avskåret, vil også sette den russiske Svartehavsflåte i stand til å angripe Romanias kyst og sperre Donau-munningen. Det er derfor forståelig at tyskerne setter alt inn på å hindre eroberingen av Dnjepropetrovsk og ikke engang viker tilbake for å gjenta mennskeofringen fra Stalingrad for å oppnå en utsettelse til snøløsningen. Det er sannsynlig dette som er formålet med de tyske styrker i Donetsdistriktet.

Da tyskerne 14/2 ble drevet ut av Rostow og Woroschilowgrad, hadde de muligheten for å redde seg ved et ildsomt tilbaketog. I stedet ble de stående i Donetsdistriktet, og har latt seg omgå av russerne i nord. En russisk kile er skutt sydover gjennom det vestlige Donetsdistrikt og står bare 60 km. fra Mariupol ved Det Asovskie Hav. Når den fram, er tyskerne innesperret. Tyskerne kjemper voldsomt for å holde forbindelseslinjen langs kysten åpen, men de prøver også av all makt å holde de stillinger de har tilbake i Donetsdistriktet, og retter bl.a. angrep i ryggen på de russere som marsjerer mot Dnjepor, for å forsinke dem. De tyske styrker, som antakelig utgjør minst 200.000 mann, blir imidlertid stadig trengt sammen. Fra øst har russerne marsjert framover rundt Taganrog, som nå står i fare for å bli avskåret. Lenger nord har de brutt igjennom tyskerenes forsvarslinje ved Mius-elva, som faller ut ved Taganrog. Det er overveiende sannsynlig at denne armé går samme skjebne i møte som Stalingrad-arméen. I denne forbindelse skal man imidlertid ikke være blind for at den tyske Donetsarmé

øyensynlig fremdeles kjemper seigt og forbittret. Det er tydelig at i hvert fall de tyske elitetropper nå har overvunnet "Stalingrad-sjokket", og det er overdriven optimisme å regne med et nært forestående moralsk sammenbrudd av den tyske hær.

Mens tyskerne rømmet en stor del av Øst-Kaukasus "frivillig", var de fast bestemt på å holde i hvert fall Taman-halvøya og flåtehavnen Noworossijsk, for å ha et brohode for en ny sommeroffensiv mot Baku, eller i det minste for å trygge sitt herredømme over Krim. Betydelige tyske styrker står fremdeles begge steder, takket være vårbloyna, som har gjort det umulig å bruke tanks mot dem. Styrkene i Noworossijsk er omringet, og Svartehavsflåten gjør det umulig for dem å unnsinne sjøveien. De går sin sikre undergang i måte. På Taman-halvøya holder russerne på å trenge tyskerne vekk fra Kertsj-stredet, og det er godt håp om at mesteparten av de styrker som ennå står her, snart vil bli likvidert.

TUNISIA: I begynnelsen av måneden gjorde Vestmaktene sitt annet feilslagne forsøk på å hindre Rommels og von Arnims styrker i å forene seg. Det første var de Gaulle-troppenes framstøt fra Zad i januar for å nå kysten vest for Tunisia før Rommel var kommet fram. Det nye forsøk gikk ut på å nå kysten mellom Sfax og Gabes i Midt-Tunisia, men de amerikanske styrker ble stoppet ved Faid-passet. 15. februar gikk tyskerne til motangrep og kastet amerikanerne tilbake nesten til Tunisias vestgrense. I syd erobret de bl.a. Gafsa, 80 km. lenger nord det viktige Kasserine-pass og ytterligere 60 km. lenger i nordøst den lille by Sbiba. Dessuten 3 av de allierte nye flyplasser.

Skuffelsen over dette forsmidelige nederlag etter de lange forberedelser har vært stor, og har på mange hold her hjemme ført til skumlerier om at Vestmaktene i virkeligheten ikke vil føre krig, men bare venter på at russerne skal rakte kastanjene ut av ilden for dem. Den kommende utvikling vil sikkert slå disse skumlerier ihjel, men det kan allerede nå være sundt å slå fast at alle skumlerier om dårlig vilje hos den ene eller andre av våre allierte bare skader oss selv og vår egen kamp. Vi har rett til å gi uttrykk for vår skuffelse, men amerikanerne kan si til sin undskyldning at ikke bare mannskaper, men også offiserer, helt manglet kamptrenings, og at bare virkelig kamp gjør det mulig å skjelne mellom dugelige og uBUGlige offiserer. Hva troppeangikk, hadde de store tap. Det tyder ikke på at de kjempet dyktig, men det viser i hvert fall at de kjempet tappert.

I løpet av de siste dager av februar er det lykkes de allierte å erobre Kasserine-passet tilbake og å gå 15-25 km. fram i Sbiba-området. Den 8. armé har samtidig tatt Medinine og andre framskutte stillinger i Mareth-linjen og satt sitt tunge artilleri inn mot selve hovedlinjen. En skulle derfor ha grunn til å tro at det lenge ventede hovedangrep i Tunisia nå er umiddelbart forestående.

INVASJON: Engelsk radio har i det siste sendt ut meldinger som kan tydes derhen at en alliert invasjon på fastlandet er umiddelbart forestående. Det er ikke godt å skjonne at det skulle være et egnet ledd i forberedelsene til et slikt foretakende å gjøre motstanderne oppmerksom på planene.

Erfaringene fra Tunisia har også vist hvor vanskelig det er for en hær uten kamperfarne offiserer å kjempe effektivt. Det eneste sted på Europas fastland hvor en alliert hær kan få fotfeste uten kamper ved landstigningen og uten å risikere store mengder tonnasje, er Portugal, og det er ingen tvil om at tyskerne er fullt oppmerksomme på det. En invasjon i Portugal i nær framtid er ikke utenkelig. Noen avgjørende betydning vil den imidlertid neppe få, men den vil bidra til å distrahere tyskerne og holde nye mengder av tyske tropper og fly vekk fra Russland.

vvv vvv vvv

QUISLING SIER SAMMENHETEN.

I regjeringsorganet "Det Fri Kina" (Nanking) som har gjort seg bemerket ved en rekke artikler om det japanske livsroms-spørsmål og nyordningen i Øst-Asia, finner vi et stort oppslått intervju som bladets Berliner-korrespondent, Fui-Fan-Shin har hatt med quisling under et opphold i Oslo i forbindelse med feiringen av ett-års dagen for den historiske statsakt på Akershus den 1. februar 1942.

I intervjuet erfares hvorledes ministerpresidentens personlighet har gjort et uutslettelig inntrykk på korrespondenten. "Man finner i bildet av denne helteskikkelsen" heter det innledningsvis, "slående likhetstrekk med det tyske rilets fører. Munnen er sammenbitt. Håret er omhyggelig, om enn på en tilsynelatende tilfeldig måte, skjøvet ned i pannen. Klededrakten er enkel og folkelig og markerer en førers kontakt med sitt folk. På hodet bærer han ved festlige anledninger en alminnelig blå norsk skilue, som gjør et mandig og høyst overraskende inntrykk sammen med en fotsid grå militærfrakk, - som man forstår en parallell til den brune lærfrakken hvormed Adolf Hitler erobret de tyske arbeiderskarers hjerter. Vidkun quisling bærer imidlertid ikke bart. Etter sitt besøk i Berlin ved slutten av året 1939, da han vant Hitlers forståelse i forbindelse med de planer om Norges frigjørelse som ble realisert den 9. april, skal han muligens ha vært inne på tanken om å anlegge bart, dog litt større enn den tyske førers. Imidlertid lot han tanken fare idet han fant det mørke germansk å oppdre glattraket. Man står her ved et interessant punkt hvor det gjelder forståelsen av vidkun quislings personlighet. Riktig nok er likhetspunktene mellom de to førere overveldende. Ser man f.eks. quisling og Hitler bøye seg faderlig og smilende ned mot en liten 9 års småpike i bondedrakt, som overrekker føreren blomster på hans fødselsdag, er det faktisk ikke til å se forskjell på de to førere som begge synes å ha det samme tak på barnesinnet, hvilket er så meget genialere som ingen av dem har barn selv.

Den som har hatt den lykke å oppnå en personlig samtale med ministerpresident vidkun quisling vil imidlertid forstå at han med full grunn regner seg selv som den største av de to førere. Ikke bare er quisling en språkdyktig man, noe som allerede av den grunn berettiger ham til like overfor den annen å innta en ledende stilling i europeiske anliggender. Men det ekte germanske blod er utvilsomt også det som flyter i den norske førers årer. Hos quisling møter man ikke en østerrikers sydlandske brune blikk, man finner hos quisling det sanne urgermanske utspring i et par klare blå øyne som lyser av en fanatisk, i beste forstand sadistisk tro på Norges misjon som europeisk førerfolk. Nettopp her står vi ved sakens kjerné. Det er etter quislings mening bare et tids-spørsmål når han selv som fører for det nye Germania overtar ledelsen av den europeiske politikk. Således er det en selvfølgje at vidkun quisling anordner 4 dages nasjonalstorg over naturkatastrofen ved Stalingrad, mens det mindre germanske tyske folk bare får anledning til å sørge i 3 dager."

"Er det tillatt å spørre hvilken begivenhet som har gledd Dem mest i året som er gått siden 1. februar 1942?" - "Jeg skal svare Dem arlig" uttaler ministerpresidenten. "Den største glede som ble meg forundt var da jeg om morgenen den 26. november oppdaget at gestapo ikke hadde tatt min kone. Jeg hadde sett hennes dype vakre jødiske øyne for meg, de talte til meg bedende og tårefylt, fordi hun skulle føres til Polen og pine ved sult og nedverdigelse til undergang. Jeg visste nok at 60 mann av ordenspolitiet som ikke tilhører NS var blitt utkommandert til arrestasjon av alle jøder i Oslo, og jeg hadde håpet og trodd at en av disse ville vist min ulykkelige hustru barmhjertighet og ført henne til Sverige. Så kan De tenke Dem min glede da jeg våkner om morgenen og finner at gestapo ikke over hode har gjort forsøk på å bortføre henne. Et klarere bevis kan man ikke få for tyskernes virkelige storsinn og deres rettfærdighetsans. Forøvrig har året ikke brakt meg glede."

"Deres største skuffelse i det forløpne år?" - "At tyskerne ikke ville la meg få stevne sammen rikstinget. Ikke bare saken selv ble meg på denne måte en skuffelse, men det hele virket jo nesten sjikanøst like overfor meg personlig ettersom jeg hadde sørget for å la frimerket med mitt bilde og teksten "rikstinget 1942" utkomme offentlig. Det har også vært meg en bitter skuffelse

å erfare at NS er på tilbakegang fordi folk tror at Tyskland vil tape krigen. Jeg anser dette som et skamløst forrederi fra deres side som sympatiserer med Tyskland, for enhver forstår at jeg ikke kommer av flekken med mitt nyordningsprogram før det lar seg åpne en bresje i den kompakte muren av uforstående jøssinger. Å bryte jøssingmotstanden med list eller vold er derfor den store oppgave for NS i året som kommer. Tyskerne vil nemlig ikke tillate meg å styre landet etter eget hode før jeg har oppbygget en maktstilling med et mere solid grunnlag i mitt eget folk. For øyeblikket er jo tilstanden nærmest parodisk slik som hver av ministrene har fått oppnevnt sine tyske rådgivere, som skal høres i alle vesentlige spørsmål, og allikevel kaller de oss en nasjonal regjering.

Men alt dette er allikevel biting. Det vesentlige er at kjernen i NS bevarer sin germanske kvalitet, og på dette punkt kan vi notere en triumf. Vi har fått bevis for at myten om tyskernes evne til å administrere er overdrivet. Det hersker en utstrakt korruption innen den tyske sivile administrasjon. Bare fra interessentskapet Nordags anlegg i Sauda er det svindlet bort 60-70 mil. kroner gjennom administrasjonen i Oslo. Sauda-anlegget måtte derfor overtas av organisasjonen Todt, og jeg har sagt tydelig fra at det er siste gang Norges Bank vil forskuttere med millioner av kroner for den slags kjempeskandaler som vi ikke selv har adgang til å kontrollere."

"Til slutt et spørsmål, herr ministerpresident. Man hører ofte i utlandet, til og med Berlinerne samtalé privat om det, at herr ministerpresidenten bare kopierer de tyske forbilleder like til heil-hilsen med opprakt hånd. Dette er jo et prinsipielt spørsmål av stor interesse for Kina, hvor Nankingregjeringen ikke vet hva godt den skal gjøre for å tekkes den japanske okupasjonsmakt." - "Jeg vil ubetinget," svarer ministerpresidenten, "anbefale Deres regjering å skifte Gudstro for å vinne okupasjonsmakts tillit. Tenk Dem bare hvor meget unødvendig blod som er spilt gjennom historien fordi folk som det polske og det böhmiske aldri kan gi seg i sin nasjonale halsstarighet. Hvor meget bedre ville ikke disse folk ha hatt det hvis de hele tiden hadde vært tyskere? Også for nordmennenes vedkommende er det klart at de vil oppnå den størst tenkelige frihet dersom de ikke nøyet seg med de ytre kjennetegn som hitler-hilsenen med opprakt hånd, men likefrem kalte seg tyske. Det er derfor den vei som nordmennene bør gå, og når Tyskland har vunnet krigen, skal vi også den vei, enten vi vil eller ikke. Jeg er ikke i tvil om at nasjonen da får en stor framtid i møte. I kraft av sin norrøne kvalitet vil den snart overtak ledelsen av det nye Germania. Derfor er det med rette jeg kaller mitt styre Norges første virkelige nasjonale regjering."

vvv vVv vvv

ARBEIDSMOBILISERINGEN.

Møtet i Klingenberg Kino begynte med germanske marsjer. Så kom den tyske hallo-mann inn og meldte: Die deutsche Sendung in Norwegen. - Han presenterte "minister" Vogelsang, som skulle innlede en Grosskundgebung. Forrederen Nakling oversatte til Fuglesang, som så ga ordet til quisling, hvis nye uoffisielle tittel bland tyskerne i Norge er: Hassableiter. Etter der Hassableiters tale spiltes Niebelungen-mårsj, og så talte der Herr Reichskommissar, fulgt av Deutschland über alles, Horst Wessel-sangen og Ja, vi elsker.

Der Herr ministerpresident und Hassableiter quisling talte om bolsjevismen. Terboven utfoldet seg også over dette emnet, og med livlig fantasi uttalte han det asiatiske menneske, som på tysk betyr russere, ikke f.eks. japanere. Der asiatische Untermensch kan begå alt det som er utenkelig for der deutsche Übermensach. De kan deportere mennesker, og de kan ta gisler. Mot faren fra øst må alle reise seg, alle germanere, alle tilhengere av de urgermanske begreper om menneskeverd, om lov og rett og sivilisasjon. Der Herr Hassableiter har reist seg. Han har utstedt en lov som skal tvinge det norske folk til å komme sine "beskyttere" til undsetning i den ytterste nød. Alle skal arbeide for Tyskland. En særlig oppgave er tiltenkt det norske folk, hvis Tyskland kan reddes fra nederlaget. En særlig oppgave! - I det storgermanske fellesskap som ifølge Terboven ikke bygger på nasjoner, men på ære, rase og blod, skal innbyggerne av das Gebiet Norwegen ha en lavere levestandard enn den som folket

selv har vist at det kan arbeide seg fram til. Terboven har fra første stund oppstillet dette mål for sin innpasning av den norske folkegruppe i den nye ordning. Norge skal arbeide for Tyskland. Det er målet, - og det er overlatt til forrederne å finne midlene. De er i full gang med det.

Mobiliseringen gjelder nå arbeidslivet, men oppgaven er å hjelpe Tyskland til å avverge en fortsatt katastrofe i Russland. Desperasjonen kan komme til å trekke nye konsekvenser etter seg i Norge. Konsekvenser som vil føles som mer og mer opprørende folkerettsbrudd og samvittighetsmord. Bak forredernes tiltak står ifølge Terboven hele det tyske rikets autoritet. Han advarte i samme forbindelse Sverige.

På randen av avgrunden spiller det tyske folk et meget høyt spill. Det forsøker å gi det store russiske folk følelsen av at russerne under kampanen for sin frihet, under sine mest heroiske anstrengelser for å kaste overfallsmennene ut av Russland, har hele det europeiske kontinent imot seg. Norge har aldri hatt og har heller ikke i dag noe uteslende med Sovjetunionen. Våre sjømenn setter livet inn ombord på vår store flåte for å holde Russlands og de alliertes livslinjer åpne under kampanen mot det tyske forsøk på å vinne verdensherredømmet. Vi har sett mange bevis for at Russland vet å verdslette dette, og vi vet at det med varme ønsker ser fram mot Norges gjenreising som et helt selvstendig folk etter den kamp det har ført og fortsetter å føre på Russlands og de allierte side. Sovjetunionen har også tiltrått de høytidelige allierte erklæringer om fredsmålene, som i første rekke garanterer våre lands integritet.

hitler håper ennå på at bolsjevikspokelset, som har gjort ham så mange tjenester, skal kunne hjelpe ham til å så splid mellom de allierte og bringe noen over på hans side. Han forregner seg. Vi ser tvert imot at visse land forsøker å redde seg ut av krigen mot Russland, jo før jo heller. Han kan forhåle sitt nederlag, og han kan trekke store verdier med seg i ulykken.

Alle voksne kvinner og menn, arbeidere, funksjonærer og driftsherrer står nå på terskelen til nye menneskelige tragedier. Vi vet at hvert dagsverk ydet fienden betyr en utsettelse av befrielsen. Og vi vet at vi selv kommer til å bare vår del av følgene ved en forlenget besettelse og utplyndring.

"Regjeringen" quislings lover og forordninger er ulovlige da de går ut over det maktområde som er bestemt i Haagerkonvensjonens art. 43, som lyder: "Når den lovlige makt faktisk er gått over til okkupanten, skal denne ta enhver forholdsregel, som beror på ham, for så vidt mulig å gjenopprette og sikre den offentlige orden og det offentlige liv. Okkupanten skal herunder respektere de lover som gjelder i landet, med mindre der foreligger absolute hindringer herfor."

"Regjeringen" quisling er innsatt av okkupasjonsmakten med mandat av denne. "Regjeringens" maktområde er derfor ikke større enn okkupasjonsmakten.

Norge er i krig med Tyskland. Okkupanten har gjennom "regjeringen" quisling forordnet nasjonal arbeidsplikt i Norge. I Haagerkonvensjonens art. 52 heter det:

"Ydelser in natura og tjenester kan kun fordres av kommuner og innvånere når det er til okkupasjonshagens behov. De skal stå i forhold til landets hjelpekilder og skal ikke være av den natur at de innebærer forpliktelser for befolkningen til å ta del i krigsoperasjoner mot fedrelandet."

Parolen til oss alle blir derfor: De som blir tatt til nasjonal arbeidstjeneste i landbruk, skogbruk, fiskeri og transport skal fullt ut gjøre sin plikt for å berge landet. Alle tjenester som er av den natur at de direkte eller indirekte innebærer forpliktelser for befolkningen til å ta del i krigsoperasjoner mot fedrelandet skal nektes

Tjenester utenfor landets grenser skal nektes under henvisning til Haagerkonvensjonens klare bestemmelser, som er underskrevet av Tyskland.

Enhver vil best vite hvordan hver enkelt kan og bør handle i den gitte situasjon. Ingen vil kreve det umulige, men vi vil sondre mellom dem som tenker og handler som ansvarsbevisste nordmenn, og dem som letter oppgaven for fienden. Ett er sikkert. Det er det ytterste middel Tyskland og forrederne har grep til, og det er frykten for nederlaget som har drevet dem til det.

vvv vVv vvv

K N U T H A M S U N.

For noen dager siden var Knut Hamsun ute og luftet seg i dagspressen med et lite kåseri om dødsdømte nordmenn. Ham om det! Vi forstår at han står i særdeles god kontakt med sine høye tyske herrer når han kan skrive om dødsdømte, angi antallet og vite hvor de befinner seg, mens landets gode borgere intet har fått vite, i alle fall på normal måte. Ham om det også!

Men når han i tillegg til dette virkelig har den frekkhet å foreslå eller anbefale at alle disse "engelskvenner", som han kaller dem, bør innstille sin virksomhet og sitte på sin hale og vente til seieren er vunnet, når han våger å antyde at det enten er kjekkhett eller uforstand som dikterer disse handlinger, da er det ikke lenger ham om det. Da viser det seg nemlig hvor langt hans åreforkalkning er kommet, eller hvor usund hans tankegang er!

Den gamle forkalkede forhenværende forfatter tror altså at hver nordmann som kjemper med for landets befrielse fra det nazistiske åk bør anse saken for seg ulykommende og ikke ta noen risiko selv, men overlate til andre å slåss for seg! Han tror det er uforstand når gode nordmenn gjør sin plikt og setter livet på spill! Vi tror vi tør si, på vegne av alle frihetselskende og kjempende nordmenn, at vi er sjøeglade når vi unngår å få folk av Hamsuns kaliber innen våre rekker. Hans mentalitet vil såvisst ikke bidra til å fremme noen seier for den sak han er gått inn for!

En kunne være fristet til å spørre herr Hamsun om hvorfor en del unge menn her fra landet de siste par år har kjempet i tyskernes rekker på østfronten, når de så allikevel hele tiden har trodd på Tysklands seier? - Ja, for det har jo den hele tid framgått av avisene at noen tvil om det endelige resultat er det ikke. Og hvorfor da ligge å dø i skyttergravene i Russland?

Vi tror neppe Hamsun bør innlate seg på noen fri og saklig avisdiskusjon om disse ting. Han vil bare henvise til "farene fra øst". Det er unødvendig. Goebbels og hans kreaturer sørger for å gi oss bedre og betydelig mer vellskreven orientering enn den forhenværende forfatter klarer.

Vi synes Hamsuns skjebne er trist. Selv om hans horisont nå er snever, så har han en gang arbeidet for en god sak. Markens grøde var hans hobby, og markens grøde ble hans store verk. Og nå spør vi ham: "Hvor tror De Isak fra Sellanrå hadde stått i denne tid? Tror De han hadde grepet sitt gevær den 9. april og ilt sine norske medkjempere til hjelp? Eller tror De han hadde søkt kontakt med overfallsmennene og vist vei til nordmenns rygg? Tror De, herr Hamsun, at Deres hjertebarn i dag hadde løpt omkring i hirduniform med opprakt hånd, ropt "heil og sal", holdt propagandataler med tyske øresgjester og vært selvskreven fører for "herredstringet"? Eller anser De det for sannsynlig at Isak ville røktet sin gjerning som før i sitt daglige strev for seg og sine, men med dype rynker i sin panne i sine bekymringer for land og folk?"

Hvis Isak er den mann Hamsun har skildret i sin bok, nærer vi ingen tvil om hvor han hadde stått i dag.

Det hadde forresten ikke vært av veien om Hamsun hadde latt sine egne sønner få den samme gode skolegang som Isak fra Sellanrå fikk. Det ville ha vært sundt for dem. Men selvfølgelig herr Hamsun om det!

Ibsen:

Der går en Nemesis igjennom livet.
Den rammer sikkert, skjønt den rammer sent, -
å rømme vekk fra den er ingen givet.

vvv vvv vvv

TYSKLANDS ERSTATNINGSBETALING ETTER FORRIGE KRIG OG DETS FORBEREDELSE TIL DEN NÅVERENDE.

Etter at Tyskland i 1931 fikk moratorium og innstilte sine betalinger på krigsgjelden, tok det aldri opp igjen betalingene, selv ikke etter at den økonomiske krise som foranlediget moratoriet, var overstått. Intet var forøvrig mer naturlig for Hitler etter maktovertakelsen i 1933 enn å nekte å fortsette med betalingene, for en opphevelse av Versailles-traktaten var jo nettopp hans mål.

Det kan under denne verdenskrig nr. 2 ha noen interesse å se tilbake på hvordan de allierte etter 1918 bedømte Tysklands plikt og evne til å betale erstatninger for de ødeleggelsjer som var gjort under krigen, og hvordan Tyskland svarte på de alliertes krav.

Hovedprinsippet som ble lagt til grunn for fastsettelsen av erstatningsbeløpene var at Tyskland skulle erstatte all sivil eiendom som var blitt ødelagt under krigen, og at det dessuten skulle levere en rekke varer (skip, jernbanevogner etc.). Etter lang tids alliert diskusjon ble beløpet endelig satt til 138 milliarder gull-mark (inklusive 6 milliarder til dekkning av Belgias krigsgjeld). Dette beløp var selvsagt stort, men det var meget mindre enn de tall som hadde vært på tale under drøftelsene. Det ble så godtatt av den tyske regjering.

Det annet spørsmål, Tysklands evne til å klare denne erstatningssum, og de alliertes bedømmelse av denne evne, satte sitt preg på drøftelsene i lang tid. Det hersket stor uenighet om saken, og vi skal bare kort nevne det som ble endelig vedtatt.

Det som ble betalt inntil 1925 ble av de allierte regnet som dekkning av okupasjonsutgifter, og vi skal derfor se bort fra tiden før september 1925. Fra dette tidspunkt trådte Dawes-planen i kraft. Etter den skulle Tyskland betale ca. 1 milliard i 1925/26, og så stigende årsrate til 1928/29 da den skulle være ca. 2,5 milliarder. - Fra 1929 skulle planen revideres. Den nye plan, Young-planen, gikk ut på en samlet erstatning i løpet av de kommende 57 år på i alt 116 milliarder gull-mark. Det nye var vesentlig for Tyskland at det på denne måte slapp fra rentene av erstatningssummen, og dets forpliktelser ble endelig fastsatt. Det første årsbeløp skulle være ca. 1,7 milliard, og deretter skulle årsbeløpet stige til 2,5 milliarder i løpet av 57 år, og så avta.

Det krav som ble stillet til Tyskland gikk således aldri ut på over 2 milliarder pr. år. Var dette beløp for stort for Tyskland? Kunne det makte disse beløp uten selv å knekke økonomisk sammen? Det er klart at dette spørsmål har betydning for bedømmelsen av Tysklands kamp for å få opphevret Versailles-traktaten. De betalinger som faktisk ble foretatt etter 1924 var:

1924/29	7,5 milliarder) i alt ca.	10,4 milliarder.
1929/32	2,9 milliarder		

Det skulle etter planen ha vært betalt noe mer, men svikten var ikke så stor at det kan tales om brudd på forpliktelserne.

Tysklands kamp for å få redusert erstatningsbetalingerne mest mulig må sees som en direkte fortsettelse av krigen 1914/18. De fleste av de ledende i Tyskland i 1918 og årene utover, mente at Tyskland hadde sluttet krigen på betingelser av at det skulle sluttes en forståelsesfred, og ikke en diktatfred, slik som Versailles-freden ble. Tyskland ville ikke ha "all skyld for krigen" og ville ikke betale for alle ødeleggelsjer. Fra første stund av viste tyskerne uvilje til å betale erstatninger, og vi kan derfor regne erstatningsbetalings-kampen som en fortsettelse av krigen, men nå bare økonomisk.

Det som nå har størst interesse for oss er å kunne konstatere at den store ulyst til å betale for forrige krig hang sammen med en like stor lyst til å forberede en ny krig for å vinne det tapte tilbake.

De første tegn i denne retning viste seg da Reichswehr, den militærstyrke på 100.000 mann som Tyskland skulle ha lov til å holde, ble utnyttet til utdannelse av langt større styrker, idet ledelsen sørget for å kalle inn flere kull til 100.000 pr. år, og på denne måte omgikk det krav som var stillet til avrustningen.

Det neste tegn var omlegningen fra alminnelig militærøplaring til opplaring av "stormtropper" - nazi-partiets SA-folk. Disse organisasjoner som tilsynelatende skulle være partigrupper i den innenrikspolitiske kamp, ville selvfølgelig kunne gjøre utmerket nytte for seg også som militæravdelinger. I samme retning gikk opplaringen av politifolkene. Også disse fikk en ren militærøplaring før de ble satt inn i polititjenesten (akkurat som hos oss nå).

Men tydeligere enn begge disse tegn er de offentlige utgifter til militærvesenet. Disse opplysninger var alminnelig tilgjengelige for Tysklands vedkommende helt til 1934/35, men er av lett forståelige grunner senere holdt hemmelig. Vi skal her gjengi noen av tallene, anført i norske kroner etter en passende omregningskurs.

1924/25	660 milliarder kroner,	1929/30	960 milliarder kroner,
1934/35	1250 "	"	1937/38 ?

Vi vet som sagt ikke nøyaktig hvor meget de tyske militærutgifter beløp seg til etter 1935, men vi kan etter det vi har sett av tysk krigsutstyr i denne krig slutte oss til at det må ha vært svære summer. - I 1930 var militærutgiftene pr. innbygger i Tyskland kr. 37,00. Bare 6 år senere var Tysklands utgifter fordoblet. Utviklingen skulle ikke være til å ta feil av.

Av de opplysninger som her er samlet, og som er offentlig tilgjengelig for den som vil - kan en lett se at Tyskland i alle fall kunne ha dekket sine erstatningsforpliktelser på ca. 2 milliarder pr. år hvis det bare ikke hadde kjørt i vei med svære militærutgifter. Hadde Tyskland i 1934 tatt opp igjen sine betalinger i steden for å bruke pengene til krigsrustninger, er det stor sannsynlighet for at den internasjonale utvikling ville ha kommet inn i et annet spor, og den store krig vi nå har gående kunne kanskje ha vært undgått.

Tyskland valgte ikke denne vei. Nazibevegelsen som hadde grepet dypt ned i det tyske folk, hadde for lengst tatt sikte på en revisjonskrig som skulle skaffe Tyskland dets tapte rikdom og maktposisjon tilbake. Hittil har dette høp ikke gått i oppfyllelse for nazistene. Den kamp de forberedte, er blitt større enn de ventet, og ofrene i denne nye krig blir sikkert ikke mindre enn i den forrige. Utfallet for Tysklands vedkommende er sikkert nok, - naziånden og nazistyret må bort hvis det igjen skal komme noen forståelse mellom det tyske folk og andre folk.

Vi kan med god grunn spørre: Ville ikke Tyskland ha kommet lenger i kultur, økonomi og internasjonal posisjon på en fredelig vei enn ved å fortsette den som nå har vært brukt i snart 80 år, og som ikke heter annet enn "BLOD OG JERN"?

vvv vVv vvv

U R O.

En tysk general, von Unruh, kom for vel en uke siden til Norge, og har forestått et grundig og energisk arbeid for å oppspore ledig arbeidskraft her i landet. Resultatene framlegges som quislings verk.

Det er et meget "célébert" besøk som vi her har hatt i all stillhet. Von Unruh er nemlig et av de mest aktuelle navn i Tyskland og ikke minst de nøytrale land er meget opptatt av hans person. Han var en av hitlers generaler i kampene om Moskva høsten 1941. Senere hørte man lite om ham, men man visste at han sto på personlig god fot med Hitler.

Nå er plutselig hans navn dukket opp og figurerer stadig på avisenes førstesider sammen med navn som dr. Ley og dr. Funk, Sauckel og Goebbels. General von Unruh har den totale mobilisering som sitt arbeidsfelt. Han forestår hvervingen ikke bare til haren, men også til virksomheten bak fronten og til det sivile arbeidsliv. I Tyskland etablerte von Unruh et ambulerende utskrivningskontor. Med en stab på 10 mann har han reist fra by til by i et spesialtog bestående av 3 jernbanevogner, hvorav den ene er innrettet som kontorvogn. Over alt hvor han viser seg opplever befolkningen de virkninger som hans navn, Unruh - Uro - peker på. Han representerer et av disse krampetrekningssymptomer som gjør det klart for all verden at det lakkert mot slutten med tyskernes motstandsevne.

vvv vVv vvv

SKJERPET BLOKKADE AV ALLE KOMMUNALE STILLINGER LANDET OVER.

Ledige kommunale stillinger søkes over hode ikke lenger av gode nordmenn. Heller ikke lønnsforbedring av noen art. Stillingen på dette frontavsnitt er gitt etter de nye framstøt fra NS med avskjedigelse i øket tempo på signal fra Innenriksdepartementet: I desember f.å. ga det nemlig ordre til alle fylkesmenn om å ta opp nøyaktig fortegnelse for hvert fylke over tjenestemenn som burde "skiftes ut", altså avskjediges. Betegnende nok skulle det samtidig sendes inn oppgave over egnede og villige folk til å settes inn i stedet. Dette røper den pinaktige situasjon NS er i: De tør av gode grunner ikke straks avskjedige våre folk og ta sjansen på at der senere skal melde seg sekere til å fylle de ledige stillinger. Nei, stillinger som er blitt ledige på denne måte søker ingen god nordmann, og heller ikke stillinger som blir ledige ved naturlig avgang.

Tjenestemennene ønsker ikke å gå NS' ørend ved å ta de stillinger som partimedlemmer ikke kan fylle i minste måte. Ingen har heller lyst til å fylle ut de inkvisitoriske søknadsskjemaer og gi seg inn under den politiske granskning av NS' fylkesførere som en hver søker - også lønnsforbedring - har til følge. Søkerne blir nå til og med oppsøkt privat og underkastet mundtlig eksaminasjon av NS' tillitsmenn på stedet. Det er ingen annen måte å møte NS' nye framstøt på enn absolutt blokkade av alle stillinger for sekere såvel i som utenfor etaten. Det skal heller ikke forekomme at der søker om lønnsforbedring av noen art. Det trekker med seg politisk granskning i hele sin bredde. De kommunale tjenestemenns front er hermed trukket klart opp. Gjennomført passiv motstand over hele linjen. NS blir da stående ubehjelpefast og skal nok betenke seg på å fortsatte sin pågang. Sporene fra politietaten skremmer. Der er blokkaden effektiv.

Kommunale tjenestemenn er med dette kommet på like linje med de andre frontavsnitt, hvor pågangen nå er særlig stor slik som overfor kirken og overfor barna gjennom NS' ungdomstjeneste. Denne oppfordring rettes da til almenheten: SØK IKKE KOMMUNALE STILLINGER. DET VIL BLI BETRAKTET SOM BLOKKADEBRUDD.

Propagandamøter er igjen satt i gang for tjenestemenn i by og bygd. Oftest skjer innkallelsen i tjenestetiden, og der føres kontroll med frammettet. Som regel er det ikke sagt på forhånd hva der skal tales om, men erfaringen har til overmål vist at det alltid er politisk propaganda det dreier seg om. Hverken stats- eller kommune-funksjonærer møter lenger opp, selv om møtene gis skinn av undervisning og holdes i arbeidstiden. Møtene er absolutt boykottet. Det skal være slutt på disse forsøk på å tvinge inn på lønnsmottakerne politisk propaganda. Der er ingen hjemmel for å kreve frammettet til den slags.

vvv vVv vvv

URO I FINNLAND.

Presidentvalget i Finnland er avsluttet og Ryti ble gjenvalgt. I hvilken grad den finske regjering vil bli omdannet og de konsekvenser dette eventuelt vil få, er det ennå for tidlig å si noe om.

I norsk presse slapp det imidlertid fram en liten notis for ledet som forteller litt om misnøyen i Finnland og de krav det finske folk i den nærmeste framtid akter å gjøre gjeldende. Det spørslig bare i hvilken utstrekning de vil få anledning til å drive sine krav igjennom.

I forbindelse med valget offentliggjorde det finske sosialdemokratiske parti en erklæring om partiets politiske retningslinjer. I erklæringen heter det bl.a.: "Det sosialdemokratiske parti betrakter fortsatt Finlands nævrente krig som en fortsettelse av vinterkrigen og som en forsvarskamp som det finske folk er tvunget til å føre. - Av dette følger at Finnland, så snart det byr seg en passende anledning og dets frihet og selvstendighet er sikret, har frihet til å beslutte seg til å tre ut av krigen. Partirådet uttaler sin beklagelse over at denne oppfatning i Finnland delvis ikke er framstillet riktig, men at Finlands bestrebelser framlegges på en for landet skadelig måte. Partirådet venter derfor at regjeringen med større vaktighet enn hittil, retter oppmerksomheten mot disse for Finnland skadelige ting og gjennomfører forholdsregler for å hindre at de fortsetter."

Denne lille notis i en norsk avis lar oss i virkeligheten se betydelige motsetninger i Finnland.

Bak det sosialdemokratiske partis erklæring står ikke bare det politiske parti selv, men hovedparten av det finske folk, framfor alt arbeiderne, småbøndene, de brede lag. De ønsker å betrakte den pågående krig som en fortsettelse av den første vinterkrigen, som en forsvarskrig for friheten, ikke som en angrepskrieg i allianse med Tyskland, som grunnlag for finske erobringer. Det er disse lag av folket som har ofret og blodd, og som skred til disse ofre for å forsvere sine hjem og sin jord, ikke for å støtte en stor nasjon i dens undertrykkelse av det siviliserte Europa. Disse lag av folket føler seg i opposisjon til storfinnene, til de nazisympatiserende kretser innen hør og regjering. Denne chauvenistiske klikk i Finnland er i virkeligheten en minoritet, men en meget hensynsløs og mektig minoritet. Det er disse finske kretser som har hånd om den finske pressepropaganda og som bestemmer inntrykket av Finnland i europeisk opinion.

Det brede finske folk ønsker fred, det er klokt nok også å ville framheve at Finlands krigsdeltakelse på tysk side er en finsk forsvarskamp og vil tre ut av krigen så snart dets frihet og selvstendighet er sikret. Disse kretser føler også at den nåværende finske presse og propaganda med sine tyskdikterte doktriner er skjebnesvanger for finsk renomé ute i verden og at Finnland, hvis det holder fast ved sin allianse med Tyskland til det endelige nederlag, vil måtte ta konsekvensen av sin politikk og dele nederlaget med sin tyske forbundsfelte,

Det er disse forhold partiets erklæring sikter til når det heter at synspunktet for betrakningen av den pågående finske krig ikke framstilles riktig, men tvert i mot blir lagt fram på en for landet skadelig måte. Partiet serklæring tar i første omgang sikte på den begrensning av de nazi-sympatiserende, chauvenistiske kretser bestemmende innflytelse over finsk pressepropaganda, derneft på muligheten for å oppnå en separatfred for Finnland. Når denne erklæring tillates offentliggjort, til og med i en norsk avis, er det et avgjort tegn på at fredslengslen og den antityske stemming i Finnland stadig sterkere gjør seg gjeldende og at flere og flere finner ønsker å løse sin båt fra det synkende tyske moderskip. Sannsynligvis er det også et ekko av tyskernes sviktende militære posisjon, idet de regner med at den russiske offensiv vil avskjære den direkte forbindelse mellom Tyskland og Finnland og tyskerne som da, i beste fall vil måtte trekke sine tropper ut av finsk område, er mere interessert i en finsk separatfred enn i en russisk besettelse av landet.

Forholdene i Finnland, som er et tysk alliert land, er bare en paralell til de alvorlige uroligheter som i voksende utstrekning og tempo stadig blir mer åpenbar rundt omkring i den tyskdominerte del av Europa og som varsler det stortyske rikets endelige sammenbrudd.

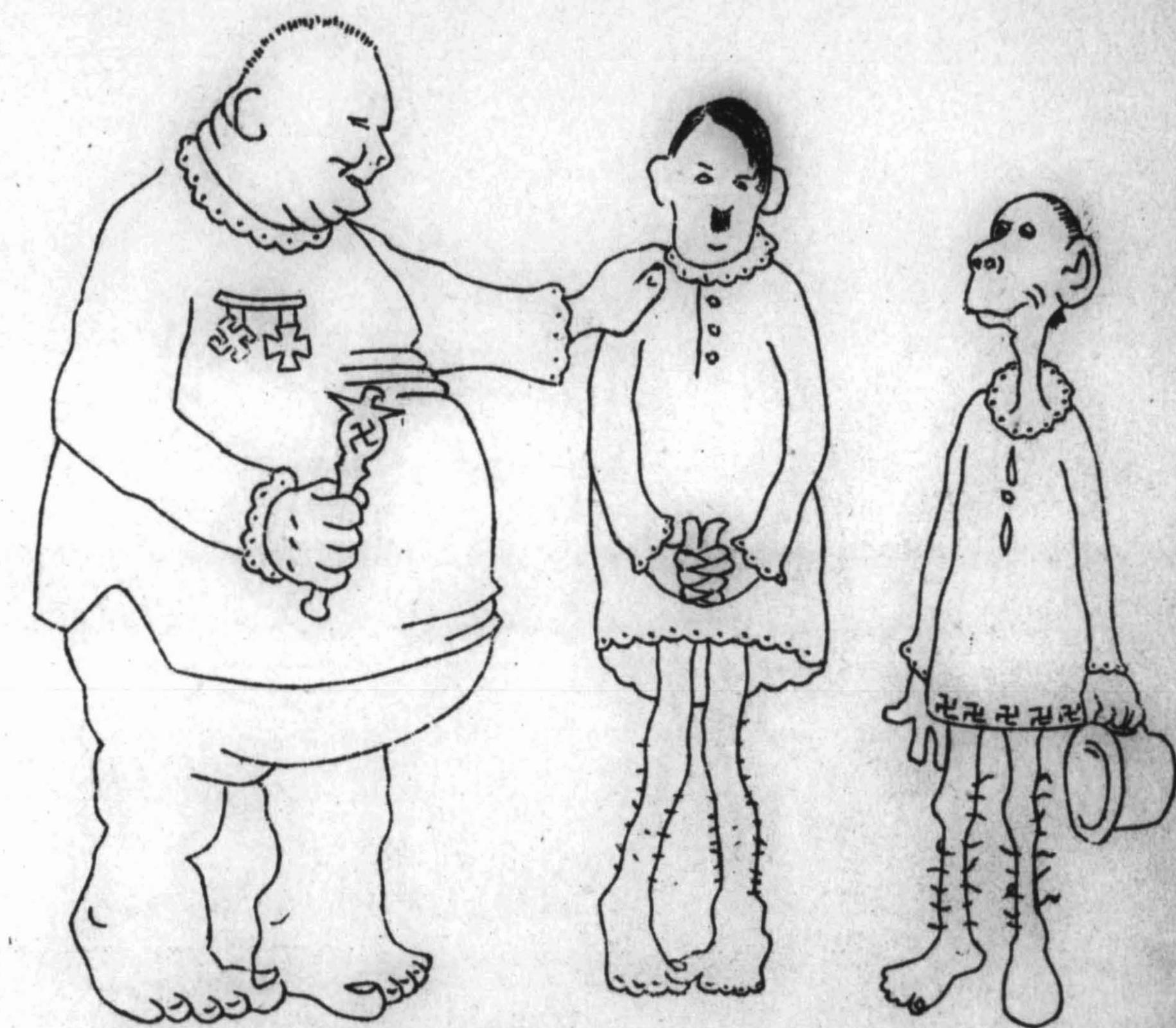
Utviklingen i Europa i de kommende måneder vil utvilsomt bringe en lang rekke av sabotasjehandlinger, opptøy, frafall og guerilja. Det er det minste Tyskland kan vente seg i tillegg til påkjenningen i øst. Det er jo også mulig at større begivenheter vil kunne sette sitt preg på utviklingen.

vvv vVv vvv

P A N I K K.

Fylkesfører Hæreid i Kristiansand sendte i slutten av januar et brev til NS-generalsekretariat hvor han påpekte at det nå var på tide å foreta en utrensning innen "jøssingpolitiet" i Stavanger. Han foreslo av hver enkelt politimann skulle brøves av skarpe NS-politifolk, og at de som ikke holdt mål, straks skulle sendes på arbeid. "Når sikkerhetspolitiet var ferdig med sin utrensning ville det sannsynligvis ikke bli mange igjen", sa fylkesføreren, "og vi kan ikke engang stole på disse få ved en eventuell invasjon." - Han foreslo at hirden straks ble instruert i bruk av automatiske våpen, at den ble bevepnet og satt inn. Disse folk skulle batales ordentlig. Hæreid endte sin appell med å forlange at denne sak ble forelagt for føreren personlig.

vvv vVv vvv

MOTE - NYTT FRA BERLIN

"Aftenposten" brakte lørdag 27. februar en notis om drastiske innskrenknin-
ger i tøyforbruket i Tyskland.

"Lange aftenkjoler må ikke lenger forekomme, og man må venne seg til å sove
i en kort nattskjorte i steden for i en tøyslukende pyjamas", heter det.

Vår tegner har ovenfor sett å skissere hvordan de nye bestemmelser antas å
komme til å virke. De 3 avbildede personer er helt tilfeldig valgt og skulle re-
presentere 3 gjennomsnittstyskere i det nye natt-antrekk. Mulig likhet med nå-
levende personer er helt og holdent tilfeldig.

Vi må anta at situasjonen i nærmeste framtid vil kunne utvikle seg derhen
at antakelig også resten av pyjamasen forsvinner. Det skulle da bli igjen en
bart, en medalje og en klumpfot som "gangbare antrekk".

Vi har på følelsen at om et års tid er det fullkomne nådd. Da vil nemlig
både barten, medaljen og klumpfoten være borte. For, som kjent, arbeider tiden
for Tyskland.

KRIGSOVERSIKT PR. 10. MARS 1943.

RUSSLAND: Russerne har fortsatt sin framgang på Kuban-fronten og mot Novorossijsk, men vårbløta gjør det umulig å sette inn motoriserte styrker, framgangen er derfor foreløpig langsom. I området mellom Det Asovskie Hav og Karkow har teleløsningen satt en praktisk talt fullstendig stopper for den russiske offensiv, og gjort det mulig for tyskerne å forbedre sine stillinger på flere punkter. Kilen som i slutten av februar trengte sydover mot Mariupol og truet med å omringe tyskerne i Donets-området, er nå trengt helt tilbake, og trusselen mot de tyske stillinger i Dnjepropetrovsk og Konotop, øst for Kiew, er opphört. I løpet av de 10 første dager av mars er det også lykkes tyskerne, ved et konsentrert angrep av ikke mindre enn 25 divisjoner, å trenge russerne tilbake til Donets-elva og erobre 8 byer tilbake, deriblant Pavlograd og Krasnograd. Det er på dette området at russerne hadde gått lengst fram under vinteroffensiven, og dermed fjernet seg lengst fra sine baser. Avstanden fra Stalingrad til Woroschilowgrad er over 400 km, og mesteparten av veien går det bare en jernbane, mens tyskerne lenger vest i det sentrale kull- og industri-distrikt omkring Stalino, Makejewka og Gorlowka, har et overordentlig tett jernbanenett til sin råighet. Så lenge veiene er omrent uframkomelige, gir dette tyskerne en stor fordel, og de har utnyttet den med sin vanlige dyktighet. Lenger nord har de sendt store troppemasser med de tre jernbaner østover mot Karkow. Det er mulig at tyskerne virkelig regner med å erobre Karkow tilbake, men det er også mulig at operasjonene her bør oppfattes som avlastningsangrep for styrkene lenger nord. - Med teleløsningen har tyngdepunktet i kampene flyttet seg nordover. Vest for Kursk har russerne tatt byene L'gov og Dimitrijew ved den direkte jernbane Karkow-Briansk. Lenger nordøst har det nå i over 14 dager rast voldsomme kamper om Orel, som er det eneste av støttepunktene for fjerårets sommerfront som ennå er i tyskernes hender. Lykkes det å erobre Orel, vil også det viktige jernbaneknutepunktet Briansk, lenger vest ved den direkte linje Karkow-Wijazma-Rshew bli truet. Kampene på midtfronten må i det vesentlige vurderes ut fra synspunktet jernbaneforbindelser. Tyskerne har fordelen av det tetteste jernbanenettet, og i sær av de fleste jernbaner parallelt med frontlinjen. Lykkes det russerne å erobre jernbanen over Briansk, vil de stå langt stertere foran sommerens operasjoner.

Den viktigste landevinning i de første 10 dager av mars er imidlertid erobringen av Rshew, som ble tatt etter voldsomme kamper 2. mars. Tyskerne etterlot 2.000 døde og en mengde materiell, bl.a. 112 panservogner og 1.105 jernbanevogner, men hevder som vanlig at de trakk seg tilbake frivillig, uten tap og etter en på forhånd oppstilt plan. Rshew har i lang tid vært spissen av en smal kile som strakte seg fra sydvest fram til en betenklig nærhet av Moskva, og tyskerne har antakelig hatt planer om å bruke denne framskutte stilling som utgangspunkt for en ny sommeroffensiv. Rshew-kilen er nå trengt ca. 120 km. tilbake. Gzatsk på jernbanelinjen Moskva-Wijazma ble erobret 7. mars, og jernbaneknutepunktet Wijazma er sterkt truet. Frontlinjen fra Orel til Wijazma går nå i rett linje over jernbaneknutepunktet Sukinitzki, som ble erobret 8.3. Ved Wijazma bøyer den imidlertid rett vestover, og russerne nærmer seg industribyen Smolensk. Lenger nordvest, langs den brede russiske kile med spissen i Njewel og Welikije Luki er stillingen uforandret siden begynnelsen av januar, men lenger nordøst, syd for Ilmensjøen, har Timosjenko satt inn en storoffensiv, tatt Demjansk 2. mars og trengt fram over Lovat-elva like sydøst for den sterke pinnsvinstilling Staraja Russa. Hvis teleløsningen ikke kommer før tidlig også på denne del av fronten, skulle det være håp om at russerne klarer å trenge vestover til jernbaneknutepunktet Pskow syd for Peipussjøen. Tyskerne vil i så fall bare ha tilbake en jernbane til å forsyne sine tropper ved Leningrad. På Leningradfronten har russerne ennå ikke satt inn større angrep, etter at de i siste halvdel av januar erobret sydkysten av Ladoga. 2 jernbanelinjer til Leningrad er nå befridd, og av den direkte linje fra Moskva holder tyskerne bare et kort stykke. Det er sannsynlig at en stor russisk offensiv er nær forestående også på denne del av fronten.

På sydfronten er nå våren kommet, og det vil ikke være lenge før det igjen blir muligheter for bevegelseskrig. Spørsmålet blir da om tyskerne igjen vil kunne ta initiativet, og begynne en ny vår- eller sommer-offensiv slik som nazipressen forespeiler det tyske folk. I sin tale 30. september 1942 uttalte

S M Ä P L U K K.

hitler riktig nok at tyskerne for framtiden skulle holde seg på defensiven: "Vårt program er meget enkelt --- å avvente hvem som først blir trett", men det var før russernes store landevinninger, og meningen var sikkert ikke å oppgi å erobre oljefeltene i Kaukasus. Vinteroffensiven har vist at russerne, takket være sine kamperfaringer og sitt bedre og rikeligere materiell, nå er langt sterkere enn for et år siden, og greier å erobre selv tyskernes sterkeste støtepunkter, som f.eks. Karkow. Å holde seg til defensiven vil derfor bety å bli drevet tilbake. Tyskernes styrke hittil har vært den motoriserte sommeroffensiv, og det er sannsynlig at de også denne gang har truffet forberedelser, og bl.a. holdt atskillig materiell tilbake for et nytt forsøk på å bryte russernes angrepskraft. Det hårdnakkede forsvar av Taman-halvøya og Noworossijsk, og offensiven mot Karkow og den vestlige del av Donets-distriktet kan også tyde på at nazistene akter å gjenta sitt forsøk på å erobre Baku. På den annen side er det 4 mil. av tyskernes beste tropper som er satt ut av spillet under kampene i Russland, og den årsklasse som nå innkalles og gis en utilstrekkelig trening, er 17-åringer. Tysklands vasall-tropper er på det nærmeste tilintetgjort, og selv om det lykkes å tvinge vasall-statene til å stille nye tropper på bænene, vil det denne gang bli motvillige og dårlige soldater. En ny tysk sommeroffensiv vil derfor bare bli en forkroblet gjentagelse av fjorårets, og vil bli møtt av voldsomme russiske motoffensiver. Hvis vestmaktene i løpet av våren eller sommeren innfri sitt løfte om å opprette en virkelig "annen front" vil tyskerne heller ikke ha mulighet for å sette i gang en forkroblet offensiv. Deres nye materiell og tropper vil da for den største del måtte dirigeres annet steds, og russerne vil i løpet av sommeren erobre Ukrainas korndistrikter tilbake. I så fall, men bare i så fall, vil vi kunne regne med at krigen blir slutt i år.

TUNISIA: Det lenge ventede allierte storangrep i Tunisia lar fremdeles vente på seg, og Churchills løfte etter Casablanca-møtet om avgjørende kamper i de kommende uker, er ikke blitt innfridd. I steden har tyskerne gått til angrep og til dels vunnet terreng på nord- og midt-fronten i februar, og i begynnelsen av mars er de til og med gått til angrep syd for Mareth-linjen, men er her blitt slått tilbake med betydelige tap. Fra London er amerikanernes formadelige nederlag på midt-fronten i siste halvdel av februar blitt forklart bl.a. med at amerikanerne ved oppstilling av sine tankformasjoner hadde gjort høyaktig samme feil som briterne, da de sist sommer ble slått av Rommels tropper. Dette må bety at amerikanerne ikke har villet nyttig-gjøre seg den britiske 8. armés kamperfaringer, eller m.a.o. at samarbeidet mellom de allierte ikke er som det bør. Skylden for et slikt forhold må i første rekke tilskrives den høyeste ledelse, og man kan vanskelig fri seg fra inntrykket av at denne har sviktet like fullstendig på det militære som på det politiske området. Det er skadelig for den indre front, ikke bare i Frankrike, men også i alle andre tyskbesatte land at makten i fransk Nord-Afrika ligger i hendene på halvfasistiske Vichy-tilhengere som motarbeider de Gaulle. Først etter Casablancamøtet - 2 måneder etter besettedøsen - ble jødene sluppet ut av konsentrasjonsleirene, og først i mars har man løslatt fra fengslene de Caullister som har begått den forbrytelse å bistå de allierte, d.v.s. delta i Frankrikes frihetskamp før okkupasjonen. Vichy-tilhengerne synes gjennomgående også å være lite engelskvennlige, og ser helst at den nåværende militære situasjon skal være lengst mulig. Den ordning som ble truffet ved besettelsen kunne kanskje forsvarer som en midlertidig foranstaltning, hvis resultatet var blitt en rask rydding av Nord-Afrika. Som en langvarig ordning kan det ikke sies noe til forsvar for den, og det er ikke usannsynlig at den også er en medvirkende årsak til at den allierte offensiv ennå ikke er kommet i gang.

DET FJERNE ØSTEN: En stor japansk konvoy som var på vei til Ny Guinea ble i forrige uke angrepet av allierte fly, og det kom til voldsomme trefninger i Bismarkhavet. De allierte anvendte i alt 136 fly og hadde forholdsvis små tap. Hele den japanske konvoy ble imidlertid tilintetgjort, og 15.000 japanere ble drept. Konvojen bestod av 3 kryssere, 7 destroyere og 12 handelsskip. Dessuten ble 166 japanske fly ødelagt under disse kamper.

vvv vVv vvv

Et gammelt ordspråk sier at en sund latter forlenger livet. I disse tider kan det være nyttig å følge denne læresetningen. Det er ikke akkurat hyggelige tider vi lever i, og man fristes kanskje ikke til å vise så særlig godt humør når all slags vanskeligheter tårner seg opp. Men heldigvis har det norske lynne ikke gått tapt i disse krigens år. Folkevittigheten er ikke død. Vi må bare håpe at det finnes folk som skriver opp alle disse humorvekkende glosor som dukker opp, slik at ettertiden kan ta dem fram og smile gjenkjennende.

De frie avisers tilværelse er ingen dans på roser. Tunge tider sammen med plassvanskeligheter gjør sitt til at stoffet blir lagt alvorlig an. Litt humor innimellom kan dog være nyttig krydder i kosten, og denne avis vil framover servere litt "småplukk". Så overlates det til leserne å avgjøre om det bør fortsettes med dette.

Motehuset Renée er plyndret for tredje gang og varer til en verdi av 60-70 tusen kroner er igjen blitt borte. Dette tyder på at tyskerne nå har organisert vanlige innbruddsbander som arbeider etter okkupasjonsmetoden. En så systematisk og grunndig plyndring som tilfellet Renée, viser tydelig at det må stå atskillig mer erfarte folk bak geschäften enn de vanlige norske utøvere av denne edle sport greier å prestere.

Vi leser i "Aftenposten" for lørdag kveld at i U.S.A. er det innført kjøtttrasjonering for å komme svartehandelen til livs. Hos oss er det akkurat omvendt.

En herr Sündemann er ute i tysk presse og skjeller i anledning de engelske bombeangrep på Tyskland. Det ble drept noen hundre under angrepet på Berlin og såret like mange. Sannsynligvis ligger de virkelige tall atskillig høyere. Vi vet ikke hvor mange tyske sivilpersoner som er drept under bombeangrepene, men vi synes å huske at det ifølge engelske oppgaver er drept bort i mot hundre tusen sivile i England av tyske flygtere. Kanskje herr Stellvertretender pressesjef Sündemann ikke er oppmerksom på dette forhold. I så fall gir vi ham opplysningene gratis. Når tyskerne hevder at det siste storangrepet mot Berlin kostet de allierte omtrent like mange ofre som tyskerne, så skjønner vi ikke riktig at man kan snakke om feige terror-angrep. Er det mer feigt å dø i ruinene av et nedstyrtet fly enn av en bombe? Herr Sündemann påstår videre at Roosevelt er bestemt på å ødelegge byer og landsbyer i Frankrike, Nederland, Hellas og Norge, og derved gjennomføre bolsjevisering av disse steder. Hvis så er tilfelle, kan vi meddele herr Sündemann at den fullkomne bolsjevisering ble gjennomført i de norske byer Namsos, Steinkjer, Molde, Kristiansund, Andenes, Elverum, Bodø og Voss på vårparten 1940, - små norske byer, delvis uten forsvar og militære mål. Hvis pressesjefen ikke er helt ajour, kan vi meddele ham at det var tyske fly som greide brasene.

Teatrene kommer antakelig ikke til å bli berørt av arbeidsmobiliseringen, leser vi. For en gangs skyld er vi helt enig. De fleste teatre har nå nazistiske sjefer og er uten publikum. Den tapte arbeidskraft vil i alle fall innskrenze seg til å gjelde dem som arbeider på scenen.

I Tyskland har man, takket være de allierte, kunnet skape en helt ny industri, nemlig: oppsamling og omsmelting av glass fra knuste ruter etter bombeangrep. Vi gratulerer med tiltaket og ønsker foretakendet må vokse seg stort og mektig. Vi henleder tyskernes oppmerksomhet på det faktum at små barn i 2 - 4 års alderen vil kunne utføre et meget godt arbeide med slik oppsamling. (Såfremt disse årganger ikke er utkommandert til krigstjeneste.)

Ghandi har nå begynt å drikke geit-melk og appelsinsaft etter fasten. Det er heldig for Ghandi at han er internert av engelskmenn og ikke av tyskere. Her i Norge ville han neppe fått hverken Geit-melk eller Geitost. Han ville ha ett utsikt til 2 appelsiner nå, mot klipp på kjøttkortet, men da han ikke spiser kjøtt, hadde også den mulighet gatt fløyten. Men hvis Ghandi vil sette ny rekord i å faste, kan vi ikke sterkt nok anbefale ham å oppholde seg f.eks. i Oslo. Han vil her i alle fall ikke bli fristet til å bryte fasten.

vvv vVv vvv

KRAFT DURCH ANGST.

Mer eller mindre vellykkede slagord har stadig blitt hamret inn i tyskernes bevissthet av den tyske propagandamaskin. De har ofte svekket hukommelse dom som fabrikerer disse slagordene, for selvmotsigelser og ku-vendinger forekommer svært ofte. Det tyske folk vet til slutt ikke hva det skal tro. I steden for vei-ledning, får de vill-ledning.

I 1940 het slagordet: "Vi har seiret". I 1941: "Vi kommer til å seire". I 1942: "Vi må seire". I 1943: "Vi kommer aldri til å kapitulere".

I begynnelsen av 1942 profeterte Goebbels: "1942 vil bli et velsignet år. 1943 vil bli et jubelår!" (Sikkert for oss!) 30. januar 1942 skrek Hitler i sin tale: "Men jeg vet også at det værste allerede ligger bak oss." - I sin berørte tale kort etter sa Göring: "Føreren - og føreren alene, har æren og ansvaret for krigen."

Fra propagandamaskinen lød det for en stund siden: "Skulle slaget om Stalingrad slutte med en tragedie, må man huske på at hver soldat må være forberedt på å dø. Fra militært synspunkt er det likegyldig om det skjer i Paris eller i Stalingrad." Hertil ble følgende bekjennelse tilføyd: "Hvis vi i 1939 hadde forutsett disse prøvelser, hadde vi brutt sammen."

Goebbels har nå åpnet en bredt anlagt propaganda under det slagordet vi vil kalle: "Kraft durch Angst". Det er bolsjevik-spøkelset som trekkes fram. Det er ganske pussig at tyskerne er redd for russerne. I følge de siste offisielle tyske taps og vinningslister har tyskerne i alt mistet $\frac{1}{2}$ mil. mann i drepte, sårede og fanger i Russland, mens 18,2 mil. russere er satt ut av spillet. Stortestelen av den tyske hær er altså uskadd, og hele den russiske hær er praktisk talt knust. Allikevel melder fører-kommunikadene om "tallmessig overlegne russiske styrker" og "om byer som er oppgitt planmessig", "verdenshistoriens hardeste kamper" o.l. Kanskje alle de drepte russiske millioner er gjenoppstått fra de døde? - Sovjetsamveldet er nå hovedfienden, ja nesten den eneste. Goebbels taler derfor om "gentlemenn og bolsjevikere" og Göring sier "Vi kan tenke oss et arrangement med anständige motstandere, men ikke med bolsjevikere", og selv den norske presse forbyr "ubalansert angrep på England".

Man sier åpent i Tyskland at "vi har undervurdert motstanderen", "det var et sjokk at England nektet å kapitulere i 1940 og at Russland narret Tyskland inn i krigen". "Den siste tids hendelser har åpnet nye perspektiver". "Fjenden planlegger grusomme hevnaksjoner". - "Alle tyske barn skal fjernes fra foreldrene" (som tyskerne har gjort med jødebarn). - "All Tysklands ungdom skal sendes til koloniene". - "En bolsjevikisk innmarsj vil bety en ren landsulykke". Dette kan bare en fanatisk samling av alle landets krefter hindre. Denne propaganda virker nok, men det er rart om ikke folk begynner å sperre seg selv: "Det kan vel ikke bli verre enn vi har det nå?" I panikkartet hovmod heter det: "Tyskland vil aldri kapitulere for bolsjevismen. Vi vil kjempe mot bolsjevikene ikke bare på Russlands stepper, men også i Polens skoger, på Tysklands heder, på Frankrikes marker, ja om nødvendig i Spanias olivenlunder". Men før de kommer så langt er det vel neppe flere våpenføre tyskere igjen.

Pressen er begynt å røre med et farlig årstall: 1918, og trekker gustige sammenligninger med dette. Den siste ku-vending er at propagandamaskinen trekker sammenligninger med Englands stilling i 1940 som et forbillede for tyskerne.

vvv vVv vVv

LØNNINGENE SKAL NED.

Det har vært holdt en konferanse mellom Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon, bygningsgruppen representert ved en "herr" Andersen og Arbeidsgiverforeningen ang. nedsettelse av lønninger. Tyskerne har framsatt "forslag" om nedsettelse av timelønnen og begrensning av akkordsatser. "Forslaget" går ut på timelønn ned til kr. 1,60 pr. time for fagarbeidere. Det forutsettes at arbeidet i størst mulig utstrekning utføres på akkord med utbetaling av kr. 1,28 pr. time inntil akkorden blir gjort opp. Maksimalt tillatt fortjeneste på akkorder skal bli 40 % av kr. 1,60. Den maksimale fortjeneste ved akkordarbeide vil da bli kr. 2,24 p.t.

Nåværende fortjeneste pr.t. ligger på ca. kr. 1,80 for fagarbeidere + 0,50 pr.t. annen hver uke i forskudd på ak.fortjenesten inntil avregning finner sted. Avregning foretas da uten begrensning av maksimal fortjeneste.

Arbeidsgiverne har sendt Arbeidsgiverfor. sin betenkning over en nedsettelse av arbeidernes fortjeneste under de nåværende forhold.-Konf. fortsetter i neste uke.

ARBEIDSMOBILISERINGENS VIRKELIGE HENSIKT.

Det norske folk mottok loven om arbeidsmobiliseringen med en noe avventende holdning. Etter hvert som de supplerende lover, kommentarer og første foranstaltninger tar til å bli kjent, slår imidlertid mistanken til den nye lov dypere og dypere røtter. Hva er egentlig hensikten? Hvilk hensikt skjuler det seg bak det faktum at store deler av det norske folk på det nåværende tidspunkt skal drives inn i slaveriets ufrihet og grusomhet?

Vi spør at mistanken til arbeidsmobiliseringens virkelige hensikt skal vokse til forferdelse, når det blir kjent hvilke planer Direktoratet for arbeidsformidlingen i øyeblikket sysler med. Vi spør også at kjennskapet til disse planer vil komme til å få hele arbeidsmobiliserings-apparatet til å vakle i sine sammenføyninger.

I Arbeidsdirektoratet arbeides det i disse dager med en plan som i korthet går ut på å sende ca. 40 % av kirkens prester på arbeidstjeneste. Det bemerkelsesverdig ved denne planen er at den stammer fra kirkedepartementet, som uten om svøp og helt kynisk ber direktoratet sørge for at disse prester blir anbragt i slikt arbeide at de ikke kan få skjøtter sine kall. Anmodningen, som skal effektueres, gjelder 200 prester som i dag er i aktiv tjeneste i kirken, samt 73 fengslede eller forviste prester. Skrivet som arbeidsdirektoratet har mottatt er undertegnet av "kirkeminister" Skancke og "ekspedisjonssjef" Feyling, og er datert 2. mars d.å.

Vi har her det avgjørende bevis for arbeidsmobiliseringens hensikt. Det er så visst ikke å skaffe det hungerstruede norske folk hverken ved eller poteter. Tror virkelig noen at de tyske ledere under sin desperate døds Kamp bryr seg det ringeste om hvor vidt vi sulter ihjel til siste mann? Og loven om arbeidsmobiliseringen stammer fra Tyskland, la oss ikke glemme det midt i all den hæslesende propaganda om denne sak.

Kirkedepartementets skriv viser at lovens hensikt i første rekke er å rette et drepende slag mot alt som heter hjemmefront. Helt naturlig får da kirken - på tysk initiativ og ved velvillig assistanse av det nazistyrte kirkedepartement og ditto arbeidsdirektorat - det første slag.

Planene overfor kirken viser dessuten at arbeidsmobiliseringen er straff. De utpektre prester er enten slike som allerede er straffet med fengsel eller forvisning eller som kirkedepartementet mener burde ha vært det. Før har det imidlertid ikke turdet, men nå har det fått et skikket redskap til å skaffe alle ubeilelige prester av veien.

Etter dette er retningslinjene for arbeidsmobiliseringens gjennomførelse helt klare. Siktspunktet er hjemmefrontens tilintetgjørelse. Midlet er å fjerne og isolere fra de vanlige omgivelser en hver som kan tenkes å bety noe i den hjemlige motstand mot barbarerne. Dertil kommer straffe-hensynet, nå skal jøssingene få svi! Det er den nazistiske hats- og hevn-mentalitet som her feirer sin grusomste triumf. - Vi for vår del tror imidlertid at nazistene etter har avlagt prov for sin grensøsse dumhet. Tneke seg noe så dumt som å begynne med kirken! Hver dag inneholder avisene den mest hærreisende beskrivelse av gudløsheten i Russland og av Sovjets brutale overgrep mot kirke og prester. Tror virkelig de herrer nazister at de ved å sende nesten 300 norske prester på slavearbeid, skal erhverve seg ry som kristendommens beskyttere? Og tror de - ved på denne måte å rive opp og rasere den norske kirke og dens menigheter - at de skal bli ansett for å "verne kristendommens grunnverdier"? Humbugmakere! Og slike folk preker om korstog!

Det norske folks stilling til arbeidsmobiliseringen vil nå utvilsomt måtte tas opp til grundig overveielse. Når det viser seg at en saklig begrunnelse bare er et skalkeskjul for den pansrede neve, da kommer spørsmålet inn under nytt lys. Det er således klart at kirken ikke rolig vil kunne finne seg i at de norske menigheter knuses av en tyrannisk og hevngjerrig stat ved på snedig og brutal vis & fjerne dens prester. Men av den kamp som på dette punkt kommer til å stå mellom kirke og stat, vil det norske folk kunne lære meget m.h.t. sin holdning overfor arbeidsmobiliseringen.

Kirkens signaler kan ikke la vente lenge på seg. For planene som ligger til utførelse i arbeidsdirektoratet er det groveste forsøk som noen sinne er gjort for å ødelegge kirke og kristendom i Norge.

EN TYSKERS SYN PÅ HITLER.

Fra en tysk medarbeider har vi mottatt nedenstående som vi tillater oss å gjengi i oversatt form:

"I Norge spør man seg ofte hvordan det gikk til at hitler kunne erobre den totale makt i Tyskland og beholde den.

Ligger grunnen i hans personlighet eller har han suggererende, åndelige egen-skaper eller til og med overnaturlige krefter? Hvem er over hodet denne hitler?

Nå - først og framst er han et uekte barn av Maria Schückelgruber fra Braunau ved Inn, som levde lenge i Wien som hushjelp og skal ha ført en meget tvil-som tilværelse der. I fødselsregisteret i Braunau vil man forgjeves lete etter en Adolf Hitler. Først gjennom morens giftemål med tolderen Hitler ble det en Adolf Hitler av ham. Det er altså bare hans mødrene opphav som er fastslått.

hitler har, som ventelig, ingen høyere skoleutdannelse. Man vet at i det minste i den første tid etter maktovertakelsen har han lidd under dette. Stats-sekretær Meissner har lært ham det mest nødtørftige. Til omrent 1923 var han den fullstendige anonyme. Han ble oppdaget av general Ludendorf, som var på det re-ne med hans utvilsomme evner som talen, og som på et tidlig tidspunkt skjente at han med sin folkelige generalsosialisme ikke hadde noe å vinne hos de tyske ar-beidere. Her var "arbeideren" hitler den riktige mann. Han var den riktige hest, som mennene bak Ludendorf, særlig tungindustrien (Krupp, Dussen o.a.) og de prøyssiske godseiere kunne sette på og som forfulgte to mål.

For det første, det mest nærliggende mål, å knuse sosialismen, særlig de forhatte fagforeninger. Tyskland etter krigen var nemlig langt på vei mot en virkelig sosialt oppbygget og sosialt ledet statsdannelse, som fanatisk avviste tanker på en ny krig. Det fjernere mål for denne maktgruppe var eroberingen av Europa. Følgene av dette mål opplever vi i dag i den mest brutale form.

30. januar 1933 var det første mål nådd. Med brutal makt og hensynsløse midler tok hitler fatt på å tilintetgjøre fagforeningene og alle de sosiale inn-retninger som "november-republikken" hadde skapt og som denne maktgruppe hatet. Og den del av sin oppgave utførte han grundig og til sine oppdragsgiveres fulle tilfredshet. Over 2 mil. menn og kvinner ble i årenes løp sjelelig og legemlig ødelagt i konsentrasjonsleirene.

Men tilbake til "føreren" hitler. Ved de taler av ham som kringkastes hører man alltid et orkanisk bifall. Det er en feiltakelse å tro at dette bare er bestilt og befalt applaus. En slik oppfatning ville være en skjebnesvanger feil-slutning. La oss ta tiden før 30. januar 1933. Den gang var det på hans møter alltid 3 kategorier:

- 1) partifellene, altså partimedlemmer og partitilhengere.
- 2) hans motstandere, for det meste av arbeidermassen,
- 3) alle de som stammet fra den store hær av partiløse.

Disse siste var brorparten. De kom for å oppleve noe, selv om det bare ble et blodig slagsmål, altså av sensasjonslyst.

Og nettopp disse skulle bli hans ofre. Disse skulle hjelpe til å gjøre hans parti stort og med henblikk på disse laget han sine taler og ikke å for-glemme sin mimikk, sine håndbevegelser. Her var det han seiret. Her følte han intuitivt, og det er det fremste tryllemiddel han eier å vite hva folket vil høre og med hvilke ønsker og sorger folket kommer, og han lovet dem alle uten un-takelse et bedre og mer forlokkende liv bare de ville velge ham, for at han skul-le komme til makten.

Fasjoner, og som det synes særlig det tyske folk, er i alminnelighet lite kritisk innstillet og har bare ringe dømmekraft. Derfor ble til alle tider bare "sterke" menn avholdt av folket. Særlig kvinnene så i hitler sin avgud og gav ham sine stemmer. hitler kommer aldri til å gifte seg. Også dette skjer bevisst med henblikk på virkningen blant kvinnene. Det er derfor ikke underlig at N.S.D. A.P. fikk over 50 % kvinnelige stemmer. Her konkurrerte partiet bare med kommuni-nistene. Ytterligheten tiltrekker syensynlig kvinnene. Kvinnene har avgjørende ansvar for hitlers maktovertakelse. Kommunistpartiets truende vekst, som også var et resultat av tilslutningen blant kvinnene, var i siste omgang det som for-anlediget Hindenburg til å overdra hitler regjeringsdannelsen, og i og med denne var krigen alt for døren."

vvv vVv vvv

FINNLAND OG NORDEN.

Norden står tragisk splittet i dag: Sverige nøytralt, men med ensidige innrømmelser til Tyskland, Norge og Danmark okkupert av Tyskland, Finnland i forbund med Tyskland, og i krig med Russland. Island okkupert av U.S.A.

Over 90 % av det norske folk kjennetegnes viss på Tysklands nederlag, mens en slik utgang av krigen i Finnland føles som en trussel mot Finlands beståen som selvstendig stat.

Av de nordiske staters skjebne i dag er Finlands den som vekker de ster-keste følelser i Norge. Blant med vår sympati for et nordisk frendefolks van-skelige stilling trenger imidlertid her, som i Sverige, den følelse seg stadig sterkere fram: Finnland står i forbund med den nasjonen som for oss i dag er undertrykker og står som barbariets inkarnasjon i Europa. Kløften mellom Finn-land og Norden utvider seg og vi spør oss om det er rett først og framst å opp-fatte finnene som et nordisk folk, som en del av Skandinavia. Kanskje ville en mere saklig innstilling til, og vurdering av Finlands posisjon nå og i framti-den legge en sikrere grunn for vår holdning til dette land og vårt samarbeide med det.

"Göteborg Handels och Sjöfartstidning" hadde 5. januar i år en ledende ar-tikkel om Finlands vanskelige stilling og de realpolitiske refleksjoner i den-ne artikkel er egnet til å klarlegge Finlands situasjon og utsikter også her i Norge.

Hvis Finnland holder fast ved sitt forbund med Tyskland "to the bitter end", vil Finnland også måtte dele nederlaget med Tyskland, skriver avisene. Den spor-om Atlanterhavsdeklarasjonen kan gi effektiv beskyttelse til Finnland og sikre dets stilling som suveren stat. Den framhever det unaturlige i en slik beskyt-telse til en stat som har kjempet på den side som har gått inn for prinsipper stikk motsatte deklarasjonens egne. Tross Amerikas og Englands forståelse og sympati for Finlands problemer har det ikke vært til å unngå at interessen for det finske folk er kjølnet ved dets våpenbrorskap med Tyskland.

Når det gjelder reorganisasjonen av det østlige Europa vil Russland ha krav på tungtveiende innflytelse, hevder Göteborgs H. och S., og det er ikke naturlig at Russland etter sine veldige ofre skulle finne seg i en dårligere strategisk og økonomisk posisjon enn før 22. juni 1941. Det er også tvilsomt om Amerika og England, i tilfelle det ikke kan oppnås overenskomst med Russland om Finn-lands skjebne, er villig til å "förtäga nogra voldsamma ansträngningar" for å sikre Finlands stilling. Det bør være i Finlands interesse i tide å bli klar over disse perspektiver og ikke feste tillit til undergjerninger, skriver avisene.

I Finnland selv føler man at det øvrige Nordens sympati er på retur. I en bok, utgitt i Stockholm i 1942, av en finsk soldat, skriver forfatteren; Erkki Järvinen, at det er tydelig ikke bare i Norge, men også for Sveriges vedkommende. Boken, som er meget klok og nøktern, har bl.a. et avsnitt "Norden och vi" som i mange retninger klarlegger Finlands vanskeligheter for leseren og får oss til å se med større forståelse på finsk politikk. På den annen side peker den på motsetninger innen det finske folk, og vi blir klar over at det innen finsk po-litikk i dag er tendenser som fyller et annet nordisk folk med engstelse og u-vilje. Järvinen etablerer et skille mellom det brede, demokratiske finske folk og enkelte ledende kretser innen politikk, presse og propaganda som er "anti-nordiska och antidemokratiska", chauvenistiske og storfinske og som betrakter Finlands nåværende krig ikke som en forsvarskrig, men som grunnlag for finske eroberinger. De beundrer nazismen, og forfatteren betrakter dem med forakt som opportunister og forsikrer at de er "endast en ringa minoritet av Finlands folk", men en minoritet med stor innflytelse. "De mindre tilltalande drag, som Finland nu utåt lägger i dagen är även en följd av förhållanden, som låter olämpliga och ovärda personer træde fram i landets namn", skriver forfatteren. Selv Fordømmer han sterkt tyskernes voldsregime i de okkuperte land, framfor alt i Norge, men tilstår at vide kretser i Finnland vet lite om hva som foregår her, og det alminnelige folk taler lite om Norge og en stor del "är präglad av likgiltighet" overfor det norske folk. Se det er jo alltid godt å vite!

Forfatteren diskuterer også Finlands krigsmål og forhåpninger og nevner forslagsvis Finlands nye grense som landet øst og sør for Stalinkanalens og el-ven Svir. Kolahalvøen, Kvitehavskaretlen og Kurmanskbanken bør tilfalle Finnland, mener han.

Med den tendens som utviklingen og krigens gang i øyeblikket har, ser det smidt ut med disse finske forhåpninger og med de glupske erobringsmål Mannerheim ga uttrykk for i sin deklarasjon til hæren i juni 1941. Ved en eventuell, men ytterst usannsynlig tysk seier, har Finnland utsikt til å bli en tysk vasallstat, kanskje med noen fordeler framfor de okkuperte land. Med en alliert seier for øyet vil en fortsatt krig fra finsk side mot Russland og Storbritannia stadig minske Finlands sjangser og føre det fram mot en situasjon som vil få de alvorligste og mest vidtrekkende følger for Finlands stilling og deltagelse i den nordiske politikk etter krigen. Vår holdning overfor Finnland bør være nøktern iakttagende og avventende. Med det bør vår undertrykkers allierte i dag være til-freds.

vvv vVv vvv

"NORGES NÆRINGSSAMBAND".

For noen tid tilbake gikk det atskillige rykter om at NS skulle få i stand en tvangsortganisering av vårt næringslivs forskjellige grener. Disse planer vakte den gang sterkt motstand og den som tok initiativet, assuransesvindler Alf Whist, fant det klokest å stikke pipen i sekken, men bare for en tid. Han har nå begynt å prøve seg igjen, og klok av skade lister han seg denne gang fram på gummisåler. Nå må ingen alarmeres! Ingen oppsiktsteknende lov eller forordning, nei, bare ganske stille sett inn "yrkesledere" i de forskjellige næringers hovedorganisasjoner, og når alle lederne er kommet på plass som ulver i færeklaer, skal hele næringslivet kobles sammen med en diktator som leder for det hele.

Alle næringsgrenner skal deles inn i lo hovedgrupper som skal dekke over alt av økonomisk virksomhet i Norge. Blant yrkene nevner vi bl.a.: handel, industri og bergverk, banker, forsikring, håndverk, fiskeri, bondenæring, offentlige yrker etc.

Det er allerede utnevnt ledere for handel og for offentlige yrker.

Når lederne er utnevnt, skal de gamle styrer behandles som nikkedukker, idet "lederne" skal få diktatorisk makt "i henhold til loven av 20/8-1942 om foreninger og organisasjoner".

Det skal som før være bransjegrupper innen hovedorganisasjonene, men også bransjene skal ensrettes.

Foreløpig er det en hemmelighet hva "Næringsambandet" skal gjøre. Men vi kan sikkert vente oss en utsugnings- og svindelaffære av største dimensjon, antakelig ved at NS-folk skulle skaffes faktiske monopolier på visse områder ved å sørge for hvem som skulle ha rett til å drive visse yrker. Systemet vil gi den beste grobunn for økonomiske forbrytelser mot det norske folk uten at det egentlig så ut som noe annet enn alminnelige forretninger.

Men det er ingen hemmelighet at omtalte Whist skal være generalleider for denne humbug. Hans navn vil i grunnen bedre enn noe annet garantere for at noe hederlig ikke skal forekomme i sambandet. Vi tillater oss å anbefale ham å søke det franske rettsvesen om å bli strøket av dets registre over assuransesvindlere før han før alvor setter seg i spissen for Sambandet.

Lederne skal som sagt utnevnes i all stillhet på forhånd, men det er ikke NS's mening at ikke den menige hop skal få lov å utpeke noen av dem. De skal no få velge ledere for bransjeforbundene sine. Bare ikke nå med en gang. De får vente litt. Inntil videre kan man ikke betro dem dette valg, fordi de sikkert ville ha valgt folk som ikke er NS.

Men lederne for hovedorganisasjonene kan aldri bli valgt av medlemmene. Høg kan det bare brukes oppnevning.

Vi kommer nok til å få høre mere om "Norges Næringsamband".

vvv vVv vvv

N.T.B. 4. mars 1943:

Amerikanske fly kastet i går bomber over en nederlandsk kystby. Bombene rammet 2 skoler og 70 skolebarn ble drept.

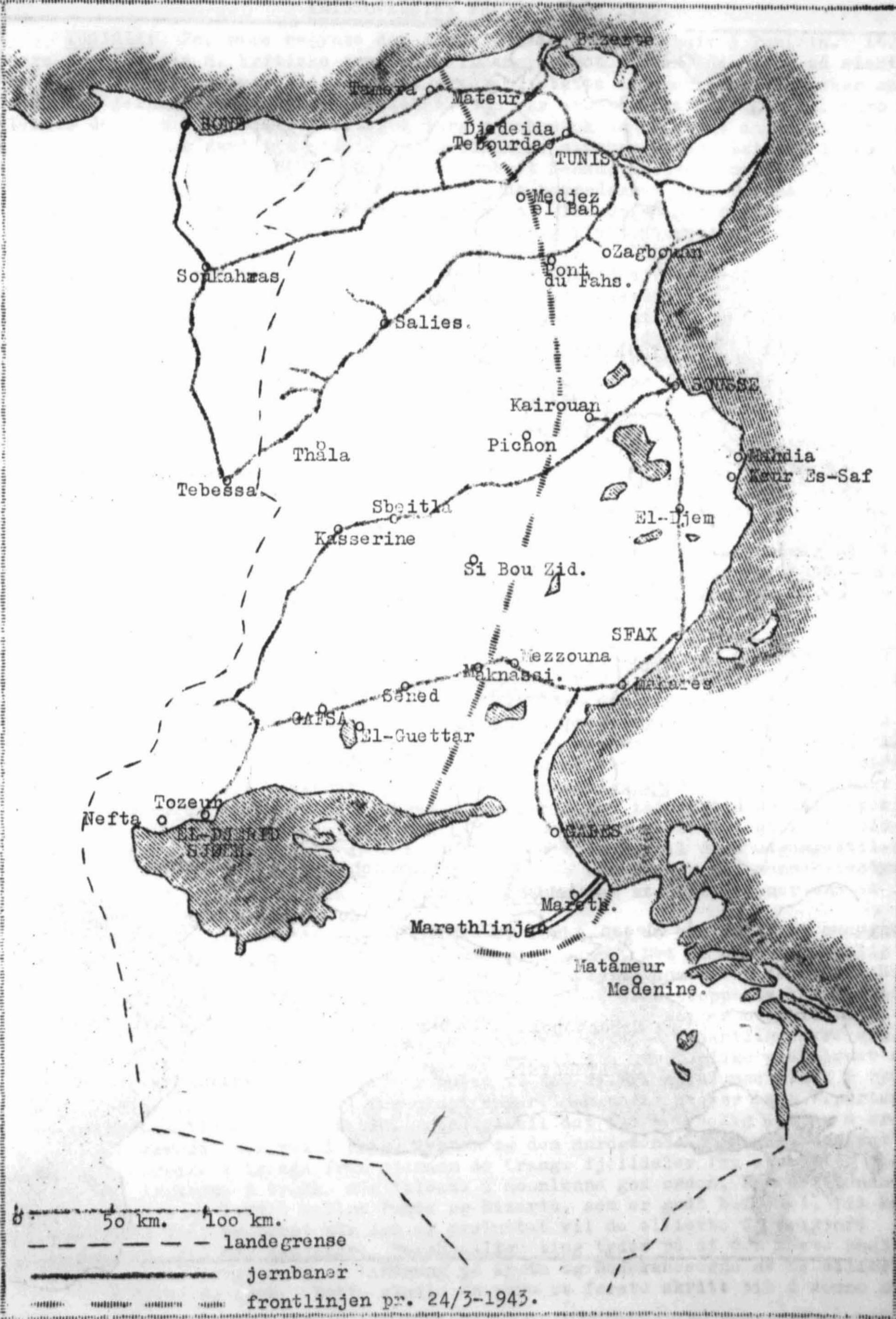
Vår tegner:

Tyskernes bruk, eller misbruk av skoler er neppe mindre i Holland enn i Norge.

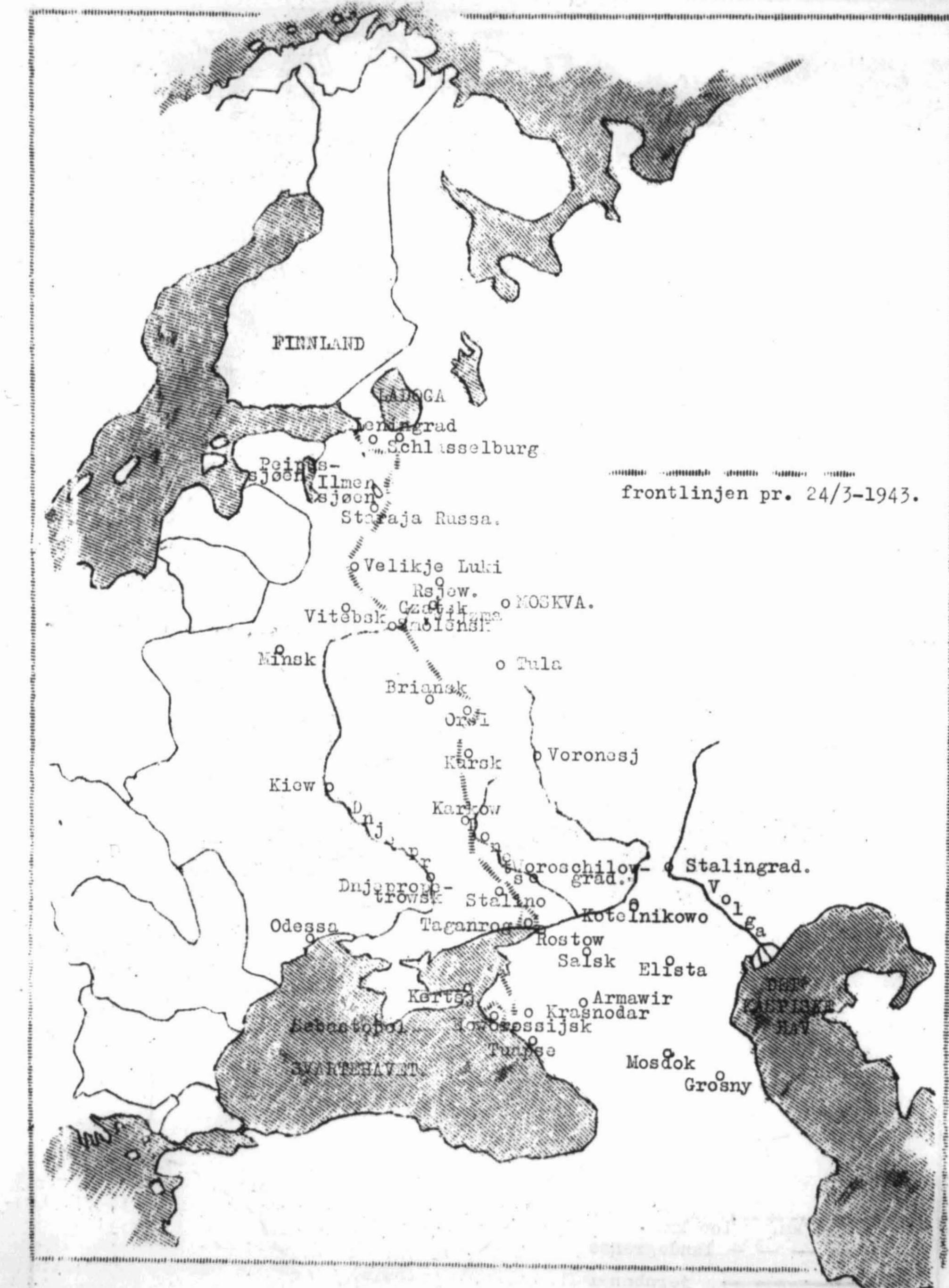
ET ORD TIL ALLE.

Gilt er det å dikte mens ting skal skje,
Gjevere er det å være med.
Gilt er det å tale varmt for vår sak.
Gildere er det å ta et tak.
Et er det å bare en uniform,
Men noe annet å gå til storm.
Ett er å rope: Hugg ned! Slå ihjel!
Lettere kanskje enn selv å ta del.
Rett er det å hylle vår sjømann med ord,
Rettero er det å stå ombord.
Stort er det å gi oss et mål, et motiv,
Men enda større å gi sitt liv!

vvv vVv vvv

t folks
er enn
make
er har
folk
folket,
ordi
på
lder
den
var
hen-
le
ren
vvd
e sam-
og
il-
av
to land.

KRIGSOVERSIKT PR. 24. MARS 1943.

TUNISIA: 20. mars begynte den lenge ventede storoffensiv i Tunisia. 16. mars foretok den 8. britiske armé et skinnangrep mot Marethlinjen, og så snart de tyske flystyrker var blitt lokket sydover, støtte de amerikanske styrker østover fra jernbaneknutepunktet Metlaoui, som var erobret 11. mars, og 18. mars lykkes det dem å erobre Gafsa. 20. mars gjenopptok den 8. armé angrepet mot Marethlinjen, og samtidig støtte de amerikanske styrker videre østover langs jernbanen. 21. mars hadde de allerede erobret Sened, midtveis mellom Tunisias vestrense og kysten, og dagen etter hadde de herredømmet over Maknassi, 120 km. fra Mahares, den by hvor jernbanen når kysten. Fra Gafsa har også en amerikansk avdeling støtt fram sydøstover, men er foreløpig blitt stoppet allerede vest for El Guettar. Det er sannsynlig at de franske styrker i Tozeur samtidig har satt seg i bevegelse østover langs nordkysten av El Djerid-sjøen og dens østlige forlengelse El Fedjedjsjøen. Terrenget her består imidlertid for en stor del av saltsumper og er tungt framkommelig, så alt taler for at det er amerikanerne i Maknassi som kommer til å løse de alliertes første hovedoppgave i Tunisia: Å avskjære aksestyrkene ved Mareth-linjen fra styrkene lenger nord. Maknassi ligger halvveis mellom Gafsa og Mahares, eller 2/3 av veien fra vestgrensen til kysten, men den videre framrykning kan sikkert ikke foregå i samme tempo som hittil. Amerikanerne har allerede møtt sterk motstand, og før de kommer fram til Craiba, hvor banen over Gafsa forener seg med kystjernbanen fra Gabes, vil tyskerne koncentrere veldige styrker for å holde kystjernbanen, som er den eneste rettetrutte for troppene i Mareth-linjen. Vi har ennå ikke hørt noe fra de amerikanske tropper i Sbeitla lengre nord på den østgående jernbane fra Soussse, og den 1. britiske armé i nord kjemper fremdeles vest for Sedjenane. Det ser ut til at den allierte plan går ut på å koncentrere alle disponibele krefter, ikke minst flystyrkene, i syd, for først å gjøre seg ferdig med Mareth-linjens besetning. Hva angår den 8. armés angrep mot Marethlinjen, kan man neppe vente særlig raske resultater av frontalangrepet, men det er en viss mulighet for en rask avgjørelse ved at en del av armén omgår linjen i vest, hvor den slutter inne i Ksur-fjellene, eller at det lykkes å bryte igjennom ute ved kysten ved hjelp av landgangsoperasjoner og andre flåteaksjoner. Hovedsaken er imidlertid ikke å bryte gjennom Mareth-linjen, men å avskjære den. Blir Mareth-linjen gjennombrutt før rettretten er truet, har aksetroppene sjansen til å trekke seg tilbake til en kortere forsvarslinje som går fra kysten litt syd for Gabes til saltsumpene syd for El Fedjedjsjøen, men når jernbanen Gabes-Sfax står i umiddelbar fare for å bli avskåret, er det mest sannsynlig at de frivillig rømmer nordover, mens de ennå har en sjangse. Foreløpig har imidlertid Rommel ingen tanker på å flykte. I stedet har han natten før 24. mars satt i gang et voldsomt motangrep, og foreløpig drevet den 8. armé tilbake til dens utgangsstillinger. Brittene er imidlertid så overlegne både med hensyn til mannskapsstyrker, materiell og fly, at man vanskelig kan tenke seg at dette er mer enn et forbigående tilbakeslag.

De allierte har ventet til regntiden er forbi, og de har fullført omhyggelige forberedelser før de satte hovedangrepet i gang. Det er også sannsynlig at de vil gå forsiktig fram for å unngå nye tilbakeslag som det i februar. Siden midten av februar har tyskerne omrent fordoblet sine troppestyrker i Tunisia, som nå teller minst 250.000 mann, hvortil antagelig kommer over 100.000 italiener, så de alliertes tallmessige overmakt er neppe vesentlige mere enn 2 til 1, hvortil kommer at tyskerne har de gunstigste strategiske posisjoner og de beste forbindelseslinjer. Det er mulig at det vil gå noenlunne glatt å rydde landet syd og øst for Maknassi for aksetroppene, men dette utgjør bare 7. parten av den aksebesatte del av Tunisia. Etterpå vil det bli betydelig letter å erobre den gjenværende del ved å følge kysten og den østgående jernbane, enn ved som før å forsøke å trenge fram gjennom de trange fjelldaler fra sydvest. Men lykkes det tyskerne å trekke seg tilbake i noenlunne god orden, kan det hende at slittkampen om landet mellom Tunis og Bizerta, som er godt befestet, vil kreve atskillig tid, og først når den er avsluttet vil de allierte få frigjort skipstønnasje til nye aksjoner. Forskjellige ting tyder på at den neste aksjonen på vestmaktenes program er en landgang på Kreta og Dodekaneserne av de allierte tropper i Syria og Irak. Dette skulle da være et første skritt til å komme over

til Balkan, undsette de serbiske, helenske og albanske gueriljatroppene og utløse opprørsbevegelsen i alle de Balkan-land som tyskerne undertrykker, deriblant ikke minst i Bulgaria og Romania.

Det viktigste for oss er imidlertid ikke hvor vestmaktene forsøker å opprette "den annen front", men hvor snart de gjør det og i hvilken utstrekning den binder tyske stridskretter som var bestemt for østfronten. Churchill sa i sin tale 21. mars at han regnet med at tyskerne ville være slått i 1944 eller muligens først i 1945. Får tyskerne i år leilighet til å nyttiggjøre seg Donets distrikts kull og malm og Ukrainas korn, da kan det være at denne pessimistiske spådom går i oppfyllelse, men får russerne en rimelig avlastning, er det ingen tvil om at så snart vårbløta er over vil de sette i gang en ny offensiv mot Ukraina, en offensiv som sannsynligvis vil rydde landet innen høsten, og i hvert fall gjøre det umulig for tyskerne å utnytte det. I så fall er det lite sannsynlig at tyskerne vil holde ut en vinterkrig til.

RUSSLAND: Vårbløta har nå satt en stopper for russernes offensiv over hele fronten syd for Smolensk, og i steden har tyskerne på flere steder tatt initiativet. Den tyske gjenerobring av Karkow 14. mars styrker tyskernes stilling betydelig, men det er ikke lykkes dem i vesentlig grad å utnytte seiren. De har ganske visst dravet russerne tilbake til Donets, og på de fleste steder over den, men ikke et eneste sted er det lykkes dem å få varig fotfeste på østsiden av Donets, eller å drive russerne vekk fra Tsjugusjew og Slavjansk, deres viktigste brohoder på vestsiden av Donets. Tyskernes iver for å sikre seg hele vestbredden av øvre Donets kan forklares ut fra ønsket om å sikre seg de best mulige stillinger for forsvarer av Ukraine, men deres energiske forsøk på å gå over elven før isen smelter, tyder på at de også vil holde muligheten åpen for en ny sommeroffensiv østover. Tyskernes framgang i Donets-området skyldes 25 friske og vel-utrustede divisjoner, dels reserver fra sørmerkrigen, men dels også tropper som er hentet fra Frankrike, fordi krigsledelsen stoler på at en alliert landgang i vest foreløpig ikke kommer på tale.

Kursk er fortsatt i russernes hender, men de russiske angrep mot Orel har foreløpig måttet oppgis, etter at tyskerne har satt inn store forsterkninger. Tyskerne har i siste halvdel av mars satt inn store angrep mot den russiske frontlinje nord for Briansk, men uten resultat. Lenger nord ligger initiativet udelt i russernes hender. De nærmer seg langsomt Smolensk fra øst og nordøst, og står nå ca. 50 km. fra byen. Ved Staraja Russa har de også langsom framgang under voldsomme kamper. Selv om framgangen i nord foreløpig ikke går fort, er tyskerne allerede gått i gang med forberedelser for det tilfelle at de skulle bli tvunget til å oppgi hele nordfronten. Svære befestningsarbeider er i gang langs Dvina mellom Vitebsk like vest for Smolensk og Riga ved Østersjøen.

I januar ble det her i bladet gitt uttrykk for at russerne neppe kunne greie mer enn å nå tilbake til de gamle stillinger fra før tyskernes sommeroffensiv, når de hele vinteren skulle bære alle kampens byrder i Europa. I store trekk er det også de gamle stillinger de står i nå. Men det er 3 vesentlige forbedringer. Ladogakysten er vunnet tilbake, og Leningrad er dermed ikke lengre avskåret. Ved Velikie Luki går fronten langt vestenfor den i fjer, og tyskernes truende innbukting av fronten ved Rshew er nesten fullstendig røttet ut. Tyskerne har i vinter fått ennå mindre av den hvile som Hitler lovet dem, enn forrige vinter, og de vet at i sommer er det lite sannsynlig at den røde hær blir deres eneste motstander i Europa.

vvv vVv vvv

Som sist hadde vi tenkt også i dette hefte å komme med noen muntre bemerkninger om de siste hendelser, men vi må dessverre meddele at Hitler i sin tale onsdag ga uttrykk for langt større humoristisk sans enn vi er i stand til. Det var lenge siden han forlystet oss med noen bemerkninger om situasjonen. Desset hyggeligere var det at han nå igjen ga en liten forestilling til beste, selv om den var kortere enn vanlig.

Hitler minner oss ikke så lite om agenten som etter å være blitt kastet nedover trappene for 5. gang kom krabbende opp igjen og kunngjorde at nå kunne spøken være over og tiden inne til å tale om forretninger. Vi minnes noen ord fra denne selebre herre i oktober 1941, hvor han heytidelig kunngjorde at den russiske hær var definitivt slått og at det bare gjensto opprensningsaksjoner. Vi synes også vi husker en tale fra den samme mann våren 1942, hvor han fortalte oss at han hadde sovet dårlig mange netter winteren forut i spekulasjoner over hvordan den knuste hær kunne lage så mange vanskeligheter. Og nå på onsdag fikk vi endelig en ny forklaring på faren fra denne overvunne fienden som for annen gang hadde stått opp fra de døde og skaffet ham lange våkenetter. Han nevnte riktignok ikke at søvnen hadde vært skrall, men det må vi nesten ha lov til å gå ut fra.

Den nazistiske propaganda er allikevel med alle sine ord noe av den enkleste form for humor som vi kan tenke oss. I morgenavisene får alle beskjed om hva de skal skrive om talen, og i kveldsavisene får vi gjengitt hva de andre avisene sa om samme sak, hvilket skulle bevises.

Hitler har nå tatt permisjon - sikkerlig en vel fortjent pust i bakken. Soldatene like-så. De skal nå alle sammen hjem og forvandle seg til en kjempende nasjon. Når de har fått en titt på sine hjemsteder, de tyske byer, kan det hende de gjør som den berømte klokken i Varteig. Han søker som bekjent å få være der han var.

Vi vil ikke gi oss til å spå om alle de kommende hendelsene, men på grunnlag av erfaringene fra de siste år, vil vi antyde at i mars neste år - hvis krigen ennå varer - så vil vi sikkert igjen få en ny tale om hvor strevsom den forgangne vinter var, men at fronten nå er forkortet og nye forholdsregler innledet som skal sikre de kommende måneders framgang (eller muligens tilbakegang).

Tyskerne har sin særene terminologi. Framgang heter MOTSTANDEREN KNUST. Tilbakegang derimot FRONTFORKORTNING. RUSSERE er asiatiske roboter eller horder. JAPANERE, BULGARE etc. er derimot TAPRE FORBUNDFELLER. Flyangrep mot fiendtlige byer er ledd i den totale krig. Flyangrep mot tyske byer er feige terrorangrep, o.s.v. Det kunne gis eksempler i det uendelige.

Vi fikk også et interessant tall i talen, nemlig 542.000 falne tyskere. Ved Stalingrad ble som kjent tilintetgjort ca. 330.000 aksettropper. Herav må vel ca. 250.000 ha vært tyskere. Da disse etter tyske oppskrifter sloss til siste mann, må en etter tysk regning gå ut fra at disse er tatt med som falne. I hele den øvrige krig under snart 4 års kamp, skulle det følgelig ha fallt snau 300.000 tyskere. Det skulle vel ikke ha fallt ut et lite null i oppgaven. Vi anbefaler en liten kontroll på regnemaskin.

Som et lite særkommuniké tillater vi oss å henlede oppmerksomheten på at en tysk hjelpekrøsser under krigen har gått gjennom Nordostpassasjen. Skjelde har vi sett en så åpen innrømmelse av hvor den tyske marine drar hen i krig. For på den turen har det neppe vært sjangse til å møte en eneste båt. Krøsseren dro ut i august 1940, altså et år før Russland kom med. Hadde en på forhånd visst at Tyskland ville komme i krig med Russland senere, er det tenkelig at også den turen ville blitt sløyfet. Det kunne jo ha dukket opp en russisk fiskebåt et eller annet sted. Og russerne er som kjent noen fåe folk.

vvv vVv vvv

BOMBING.

Uvissheten og frykten som ligger bak den tyske pro aganda kommer stadig stertere fram i dagen. Den forferdelse som kommer til uttrykk over "terrorbombingen", tyder på at morsalen svekkes i alvorlig grad. For å stive seg opp må "Schrumpf-germaneren" Goebbels gå over til å få moralske anfektelser overfor engelskmennenes råhet og mangel på kultur. Nå lyder det en smule pussig at det akkurat er tyskerne som beklager seg over at engelskmennene mangler bombekultur. Tyskerne har jo rost seg av å være foregangsfolk på området "by og sivilbefolknings bombing". De engelske flygere kunne jo bare gå en tur i Croyden eller Londons gater for å lære hvordan det skal se ut i en by etter kultivert og høyt dannet bombing. Men det var visst ikke meningen at det skulle læres. For all tysk propaganda gikk ut på at engelske flygere utelukkende traff skoler, sykehus, kirker, barnehjem og vandrende nonner i byens utkant. - Javel, men nå skal det jo en viss treffsikkerhet til å ramme akkurat byens sykehus, dens kirke eller barnehave på utfult, og det hørte ikke bare en eller to ganger at det var nettopp disse mål som ble truffet. Nei, hver gang R.A.F. hadde vært over Tyskland ble nøyaktig disse mål rammet.

Det skulle vel ikke til sist snike seg inn en liten anelse i de tyske sinn, at hvis - ja hvis altså de engelske flygere en dag av vannvare skulle finne på å sikte etter en fabrikk, en jernbanestasjon, Wilhelmstrasse eller Kruppanleggene..... eller at Londons og Croydens ruinhoper som det tyske folk tiljublet skulle virke som en liten spore til gjengjeldelse..... da ville Luftwaffes heltegjerninger skulle komme over dem selv og deres barn. Det kan jo tenkes at det kunne snike seg inn en tanke på egen hånd, en tanke om genial treffsikkerhet på ikke krigsviktige mål.

Skulle det tyske folk nå begynne å se hulheten og løgnen i propagandaen, begynne å skjære gjennom vrøvet og kuvendingene, da ville vi snart få se den oppgitthet og gryende redsel som allerede har begynt å gjøre seg gjeldende, så ut i full blomst. Og da - da kan vi øyne slutten. Når tyskerne sammenligner fjorårets propagandasettninger med dette års, vil de jo se vrøvet. Men antakelig er det dødsstraff for å lese gamle aviser og fengselstraff for å kuske løftene fra i går.

Det viser seg allerede nå gledelige tegn på at det tyske folks seiersbevissthet og ubrytelige samhold, som Goebbels har tutet og trommet inn i det kjellerkolde borgerskap i Minchen, Køln, Essen, Duisburg, Berlin, Lübeck og Bremen, for å nevne noen, begynner å rømme. I Berlins omegn betales det opp til kr. 1.000,- pr måned for et umøblert takkammer, bare for å komme ut av byen. Resultatene av de 6.-8.000 døde som bombingen av Berlin kostet, begynner å gjøre sin virkning. Den tyske presse påsto at det var omkring 40 fly som angrep rikshovedstaden, og at 28 av dem ble skutt ned. Disse angivelige 40 fly raserte totalt et område så stort som 1/5 av Oslo, og drepte altså 6.-8.000 mennesker. Det tyske folk spør nå seg selv hvorledes et angrep av 400 eller kanskje 1.000 fly ville virke? -

Det tør hende at de sildige nattetimer gir plass for slike tanker i det forvågne tyske folk. Grushauene i Berlin er bare sperret av med piggråd, da man mangler både mannskaper og transportmidler til å rydde opp. De såredes klager i natten tør kanskje gi de tyske kvinner forståelse av det gløderende fanatiske hat all verden nå nærer til nazi-regimet. Uforsonlig og uten grid!

Tyskland vil få mer bombing. Natt etter natt vil maskinene drønne inn over landet og gi frykten og den sanseløse usikkerheten ny næring, inntil selv Goebbels forstår hva det tyske folk allerede vet, - at det står ikke ubrytolig sammen.

vvv vVv vvv

KORSET OG HAKEKORSET.

Den kjente svenske forfatter og kulturpersonlighet Alf Ahlberg har utgitt en brosjyre, "korset og hakekorset", hvor han behandler nazismens forhold til kristendommen. I denne tid, da tyskerne tuter ørene ut på oss om den russiske guddøshet og oppstiller seg selv som kristendommens forsvarere, er det grunn til å betrakte nazismens eget forhold til den kristne religion noe nærmere.

Både fasismen og nazismen har i tidens løp endret standpunkter når det gjelder forholdet til kirke og religion. Fasismen begynte som kirke- og religionsfiendtlig: "Jeg ønsker å se et hendensk folk", uttalte Mussolini i 1919. "Det kristne kors er en skamplatt på Italia", var en av fasismens slagord den første tid. Da Mussolini overtok makten skjønte han imidlertid at hans stilling i Italia var uholdbar, hvis han åpent bekjempet den katolske kirke, og i 1929 ble Lateranoverenskomsten inngått mellom fasismen og pavestaten. Etter alliansen med Hitler ble imidlertid Mussolinis forhold til paven igjen problematisk, og under Hitlers besøk i Rom i 1938 forlot paven demonstrativt Rom og stengte Vatikanets samlinger.

Den tyske nazisme begynte med å framstille seg som kirkens og kristendommens forsvarere mot kommunismen. Likesom våre hjemlige nazister hadde den "positiv kristendom" på sitt program. Mange av Tysklands prester, bl.a. den kjente pastor Niemöller, som senere brøt med bevegelsen og som har tilbragt år i tyske konsentrasjonsleire, gikk på limpinnen, og støttet bevegelsen. De katolske kretser så klarere og i 1931 uttalte de bayerske biskoper: "Hva nasjonalosialismen kaller kristendom er ikke Kristi lære".

Etter sin maktovertakelse lyktes det imidlertid Hitler å bløffe de religiøse kretser ved å innynde seg hos pavestolen og gi protestantene inntrykk av at han ville støtte dem i deres arbeid. Hitler begynte å nevne "den almektige" i sine taler for å støtte sin autoritet. Partiets "verdensankuelsesminister" Alfred Rosenberg, forkynte imidlertid at "myten om det kristne korset er død", og uttalte at "det bør stå klart for enhver oppriktig tysker at med den kjærlighetslære, som vil omfatte alle mennesker, er et følelig slag rettet mot det nordiske menneskets sjel". - Etter hvert har nazismen også på det religiøse området ikke kunnet unngå å vise sitt rette ansikt. Ahlberg understreker for de svenske prester: "det er like umulig å være kristen og nasjonalosialist på en gang, som samtidig å være kristen og muhammedaner". Fordi nazismen stiller seg i religionens sted og gjør krav på alle menneskers krefter, på dets tro og tillit, fordi Hitler oppstiller seg selv som Gud, er nazismen uforenlig med kristendommen. Å anerkjenne nazismens krav er å fornekke religionens og den kristne lære. Prestene driver ikke politikk av annen grunn enn at nazismen har gjort politikken til religion, den har tvunget seg inn på religionens område. Hvis man i slike tilfeller ikke motsetter seg den verdslige makt, så fornekter man Gud, sier Luther. "Den som det gjør uteleverer Kristus i Herodes' hender."

At nazismen og kristendommen er uforenlig med hverandre går fram av deres vidt forskjellige innstilling til de viktigste menneskelige og religiøse grunnkrav:

1. For den kristne er menneskeheden en enhet. Det gis ikke jøde eller grøker. For nazismen finnes det en guddommelig "arisk" rase, de andre er mindreverdige og trues med forfølgelse og utryddelse.
 2. For den kristne er ethvert menneske hans neste. For nazismen har bare "Volksgenossen" og partifeller krav på nestkjærlighet.
 3. For den kristne er syndbegrepet grunnleggende. For nazismen er enhver "arier" syndfri så lenge han ikke "skjender sin rase".
 4. For den kristne er Gud alle menneskers far og derfor alle mennesker brødre. Kristendommen er universell. Nazismens "religion" går tilbake til hedendommens primitive stadium. Den hyller en "nasjonalgud", en stammegud, Gud er "arierens" Gud.
 5. Den kristne bøyer bare kne for gudsmennesket, for Guds enbårne sønn. Nazismen bøyer kne for menneskeguden, for avguden Hitler. "Vi ser Gud levende midt i bland oss i vår fører Adolf Hitler" står det i de "tyske kristnes" proklamasjon av 25. november 1933.
- Av dette må det gå fram som klart for enhver at nazismens hensikt er å erstatte kristendommen med troen på staten, og sette føreren i steden for Gud.

Nazismen er kristendommens verste fiende i Europa. Ingen kristen kan gi et nazistisk system sin støtte uten å fornekke sin tro og tjene kristendommens fiender. Ingen kristen må av uvitenhet, enfoldighet eller sentimentalitet gi sin tilslutning til et nazistisk system. Da sviker han alle de kristne løfter han har gitt - som Judas.

vvv vVv vvv

HISTORIKEREN HAGELIN.

Emigranten Hagelin, hvis slumrende kjærlighet til det forladte norske fædreland fødtes tillive den 9. april 1940, har gjennom dagspressen ladet sine uvitende landsmenn få del i "historiens lærdomme", - slik de nå fortører seg for ham. Han innrømmer her innledningsvis at "Norge i mer enn hundre år har hatt felles grense med Russland uten noensinne å komme i krig med dette land". Men dette passer dårlig sammen med goebbelspropagandaens bilde av bolsjevikbuse-mannen, og emigrantministeren slår rattet over og gjør strandhogg i andre lands havner. "Siden tsar Peter I's tid", sier han, "har Russland forsøkt av all makt å trenge fram til det åpne verdenshav. I syd var veien sperret av Tyrkia, ved Finskebukta av Sverige, og i nord av Sverige og Finnland." For så å erstatte de uheldige erfaringer som Norge ikke har hatt, går han løs på Sveriges historie og begynner vel 2 hundre år tilbake. "I sine bestrebelser for å få bedre havner førte tsar Peter krig mot Sverige", doserer han. Han glemmer imidlertid å opplyse at tsaren - hvilke hensikter han enn for sitt vedkommende kunne ha - fikk grunn til å føre disse krigene fordi Kar XII, som tilstrebte hegemoniet i det nordlige og østlige Europa, begynte dem. Han tapte til slutt, og tauren fikk for så vidt sitt. Sverige tapte også sin stormaktsstilling, så Russlands trang til militær utfoldelse i den retning burde vært ubetydelig. Men i 1741 ble det igjen krig, og Sverige - som også denne gang var angriperen - tapte. Det resulterte i at hele Finnland ble besatt. For en kort tid fikk Norge altså allerede på det tidspunkt felles grense med et russisk-besatt land, og det var bare den smale norske kystremsen som skilte verdensriket fra havet. Men vi ser ikke noe forsøk fra Russlands side på å nå videre fram. Slik ytret dets erobringstrang seg, og besettelsen ble etter kort tid opphevet. Under den neste krig som Gustav III praktisk talt uten ytre grunn begynte i 1788, kom det for dagen at det var et sterkt finsk parti som arbeidet for løsrivelse fra Sverige. Det var imidlertid et parti av selvstendighetsstrebende patrioter og ikke en forsiktig femte kolonne av svartehandlere og hagelinere. - Dette er det lange forspillet til Tilsiterfreden i 1807, som førte til Finlands endelige erobring i 1809. Fra da av og til 1918 hadde vi felles grense med Russland, og - som emigrantministeren så riktig påpeker: - "uten noensinne å komme i krig med dette land". For å trekke lærdommer av historien bør også "ministrene" lese sitt konversationsleksikon riktig.

Apropos russernes styre i Finnland i tidsrommet 1809 - 1918: Har "minister" Hagelin, under sine historiske granskninger, festet seg ved at russerne hele tiden lot det erobrede land behold sin gamle rettsorden og sin svenske lov-givning? - Terbovens undertrykkelse av rett og orden i Norge tåler ingen sammenligning med dette. Finnland fikk i nittiårene et blekt forbilde for vår lille kommissær i Bobrikov. Men har "ministren" festet seg ved at da Schaumann i 1904 hadde skutt Bobrikov og siden seg selv, gikk det russiske busemannsstyre ikke til straffeforanstaltninger av noen art, ikke gisselfengslinger, ikke torturforhør mot den øvrige befolkning. Gåd vite hvor mange våpenløse nordmenn skal komme til å bøte med livet den dag en kule rammer vår bøddel, ja - selv om det skulle være en engelsk!

Men nå har Hagelin en trumf i bakhånden: Hvorfor kom vi ikke i krig? Jo, fordi England den gang holdt russerne stangen. England nekten dem adkomst til havet. (Hvor denne historiens lærdom må være bitter for en slik brennende norsk patriot, når han samtidig som den tysker han er av hele sitt hjerte ønsker Englands undergang!) Men nå er det britiske imperium falt i fisk, dets makt er totalt brutt, og det vil ikke i framtiden få noe å si. Det er U.S.A. og Sovjet samveldet som skal dele verden, hvis Tyskland taper. Da hindrer ingen den russiske bjørn i å sluke Norge - mener Hagelin - og derfor må også nordmennene glad til møte, gå mann av huse for å hjelpe sine næværende undertrykkere til seieren - og til å fortsette undertrykkelsen!

Propagandaen - en betegnelse som vi dessverre har lært er synonym med vrangframstillinger - er et av den hitlertyske krigsforsela giftigste våpen. Jo mer svekket de andre våpnene blir, jo mer må dette hvesses. Nettopp i denne tiden, da selv Goebbels innrømmer at det ramler, er propagandaen mør enn noensinne innestått på å tryggle, skremme, narre, ja tvinge alle krefter til Tysklands hjel). Dens skremmebilder er barnslige som villmennenes djevlemasker: Uten Tyskland er det bare to maktfakturer som teller i Europa, England og Sovjetsamveldet, mens U.S.A. jødeplutokraten, sitter avventende og sikler etter det britiske imperium. De to kan ikke forlikes mer enn ild og vann, - den enes liv er den annens død. - Men Sovjetsamveldet er faren som overskygger alt. For England, som nesten alle Europas stater setter sitt håp til, ser det merkt ut. Like fra Singapores fall - om ikke tidligere - har propagandaen hamret og hamret inn i bevisstheten at det britiske riks dager er talte. Ja, for å gjøre det grundig har de i let foran begivenhetene og har proklamert Egypts erobring, Indias frafall o.m.a. England teller ikke lenger - ifølge Goebbels, som Hagelin trohjertet plaprer etter.

Men ser vi nærmere etter er det allikevel ganske meget som står igjen av det "tilintetgjorte" engelske storvelde. Da krigen begynte dekket det britiske imperium omkring 34 mil. km² med ca. 550 mil. innbyggere. Det som er besatt av japanerne (og andre har ikke frarøvet det noe) dekker litt over 1 mil. km² med 20 mil. innbyggere. Det er da allikevel ikke et helt ruinerende tap? (Til sammenligning kan oppføres at Sovjetsamveldet omfattet 21,2 mil. km² med 170 mil. innbyggere, hvorav Tyskland inntil august 1942 hadde besatt 1,5 mil. km² med 70 mil. innb.) Til erstatning har England hittil gjort seg til herre over hele det nordlige Afrika, Madagaskar, Syria m.m. Og så vidt vi vet, er krigen ikke slutt, så det tapte kan ennå vinnes tilbake.

Krigens utgang er gitt. Italia er alt ferdig. Tyskland tapte utsiktene til en heldig utgang i det øyeblikk lyn-krigen gikk over til en langdraktig bevegelseskrig. For Japans vedkommende er det bare et spørsmål om når det passer i de alliertes planer å vende seg mot fienden i det fjerne østen. Når denne prosessen er gjennomlevet og England står tilbake som seierherre i Vest-Europa, er det jo en mulighet for at den britiske løve kan bite fra seg, hvis den russiske bjørn skulle vise tenner, - hva vi forsvrig nå ikke har noen grunn til å vente.

Om det er det det står på, kan emigrantministeren sikkert trøste sin brennende kjærlighet til Norge med at England også i framtiden kan komme til å spille sin tidligere rolle når det gjelder å avverge voldtekt på noen av våre havner. At vi ved siden herav kan se noen betryggelse i gjensidige avtaler og erklæringer får vi vel neppe en mann, som har solgt sin sjel til hitlertyskland, med på.

Ingen mann har i historisk tid kostet sitt land så meget blod og så mange av dets sønners liv som hitler. Det samme kan nok også quisling si for sitt vedkommende. Kan han det ikke, er det sannelig ikke hans skyld. Nå skal sitronen presses til siste dråpen og hle det norske folk skal i pressen. Derfor må bøddel-låkeien fra innenriksdepartementet ut med sitt forgiftede skyts. Det trengs imidlertid flere løgnaktige og forvrengte framstillinger enn en hel legion hagelinere kan prestere for å få oss frivillig den vei. Krigens utfall er gitt. Vi har ingen ønsker om å yte dyre ofre for å holde slutten borte lenger enn nødvendig.

vvv vVv vvv

"NORGES LEGEFORBUND"

Det nyordnede "Norges Legeforbund" har sendt ut en fortegnelse over leger tilsluttet NS i Oslo og tilstøtende kommuner.

I Aker er bl.a. lærerne allerede pålagt å søke disse leger, om de i sykdomstilfelle vil ha godt gjørelse av vikarkassen.

I den publiserte fortegnelse er imidlertid også oppført leger som aldri har hatt eller har kunnet ha noen forbindelse hverken med det nye "Norges Legeforbund" eller nazikretser forsvrig. Blant disse er: Dr. Kai Schnitler, dr. Kristian Wiese, dr. Ørnulf Øiestad, dr. Ole K. Fosen.

En av de ovenfor anførte leger sitter som fange i Tyskland, en annen er i England.

vvv vVv vvv

ETTERKRIKS - OPPGAVE.

Utenfor landet lever i dag mange av våre beste menn. De som allikevel etter felttogets slutt i Norge, da alt så ytterst mørkt ut, valgte å forlate landet og fortsette kampen der ute, samlet om våre lovlige organer, fortjener vår høyeste beundring og takk. Utviklingen har vist at deres linje var den eneste rette. De har bygget opp vår administrasjon der ute og dermed skapt grunnlaget for vår kamp og for løsningen av framtidens oppgaver i vårt land. Blant de der ute lever også mange som av forskjellige grunner, ofte etter en ærefull innsats på hjemmefronten, har sett seg nødsaget til å forlate landet etter hvert, kvinner og menn som har krav på vår høyeste respekt.

Når allikevel spørsmålet om de som forlot landet og etterkrigsoppgavene, spørsmålet om hvem som skal bli de bestemmende ved tilrettelegningen av vårt politiske, økonomiske og kulturelle liv etter krigen, ofte blir diskutert her hjemme, så har det forskjellige årsaker. For oss som lever i åndelig karantene i et tysk-okkupert land, innsnevret og truet på alle hold, ofte uten særlig oversikt utover de strategiske planer for vår dagsaktuelle kamp med quislinger og okkupasjonsmakt, kan under tiden det som blir vedtatt der ute synes uforståelig. Som oftest har det dog vist seg at de retningslinjer vi har mottatt, har vært preget av ansvarsfullhet og klarsyn. Det er jo ofte folk med stor erfaring politikere vant til å lytte til og lede en opinion, folk som de siste års begivenheter har befridd for mange separatistiske interesser, de der ute. De lever under nye forhold, under inntrykket av de store verdensbegivenheter, i kontakt med de ledende krefter som bestemmer utviklingen. De vil derfor både under kampanjen og ved den kommende gjenoppbygning av landet være ytterst verdifulle krefter.

Når vi her hjemme under tiden er tilbøyelige til å ville begrense deres dominerende innflytelse på den kommende utvikling etter krigen, så er det fordi vi, med rette eller urette, betrakter en del av dem som uttrykk for parti-interesser som vi her hjemme, også med rette eller urette, mener å ha levet oss ut over i det vi er blitt sveiset sammen i den hårdeste påkjennung fra dag til dag.

Vi hører av og til om begivenheter der ute, som i denne forbindelse skuffer oss. Vi er kanskje ikke tilstrekkelig oppmerksomme på at ikke bare vi, men også de der ute på sin vis lever i isolasjon, under den påkjennung som hjemlengsel og utilfredsstilte behov skaper. Også de kan vel fra tid til annen forfalle til sneverhet, separatisme, manglende storsyn og overblikk. Vi her hjemme som lever uten frihet, under trykket av et knugende og forhatt åk, er kanskje i den grad fylt av drømmen om et nytt Norge, at vi, bevisst eller ubevisst, kan føle en smule uvilje mot visse "gamle" fenomener, personer eller prinsipper. Vi mener også under tiden, kanskje med urette, at de der ute, i alle fall de som fra sommeren 1940 har vært utenfor landets grenser, ikke alltid har forutsetning for å forstå den uendelige påkjennung og å vurdere hjemmefrontens innsats. Det er så meget som situasjonen fører med seg og som vi ikke er fornøyd med og som vi kanskje er tilbøyelig til å gi våre egne litt av skylden for. Vi husker tross alt ikke på at vi er i krig og hårtatt, og at vi ikke kan vente at de der ute alltid kan hjelpe oss i våre savn og ofre. Positive krefter her hjemme uttaler ofte meget bestemt at de ville finne det urettferdig om "de der ute" i sin tid vender tilbake til landet med krav på eneveldig eller alt overveiende innflytelse på den kommende utvikling. Like så sikkert som at de fører med seg hjem et fond av verdifull innsikt, av internasjonal forbindelse og internasjonal forståelse, like så sikkert er det at de ved gjenoppbygningen ikke kan se bort fra alle de evner som i denne tid er vokset fram og som har bestått sin ildprøve her hjemme.

Blant dem som har gjennomlevet disse årene her hjemme er det vokset fram en vilje til innsats, en samkjensle med folket, en forståelse av dets krav til framtidens, som vil være grunnleggende for løsningen av alle de krevende oppgaver freiden vil legge foran oss. Det blir en av de fremste oppgaver for det kommende styre å skape vilkår for, og forvalte det fond av idealisme, arbeidskraft og offervilje som den norske ungdom ute og hjemme har utviklet i disse år, så vi unngår den slappelse, de vonbrott og den resignasjon som en fred lett kan føre med seg. "De der ute" som i frihet har anledning til å gjøre sin innsats for landet skal huske på at det hjemme lever tusenvis av menn og kvinner som i dag ikke kan finne arbeidsflet for sin nasjonale idealisme, som er tvunget til uvirk somhet, arbeidsløshet eller oppgaver som ikke er i overensstemmelse med anlegg

og kvalifikasjoner, og som ser fram mot freden med håp om da å kunne sette inn sine krefter. Om dette skal bli mulig, om freden skal kunne bringe oss det vi venter, tror vi det er nødvendig at alle fedrelandssinnede nordmenn, både "de der ute" og vi her hjemme, søker bedre å forstå forutsetningene for hverandres virke og framtidsoppgaver. Vi tror også det vil være av stor betydning om ikke bare planene for den faktiske gjenoppbygning av landets næringsliv og kulturelle liv blir omhyggelig tilrettelagt, men også de psykologiske forutsetninger innen folket og innen de forskjellige elementer og samfundslag.

Såvel vi her hjemme som de som vender hjem, bør på forhånd ha gjort seg opp sin mening om med hvilken rett de kan stille sine krav og om hvordan vi på beste måte kan løse de felles oppgaver.

vvv vvv vvv

HISTORIKK OM FINNLAND.

I disse dage, da spørsmålet om Finnlands stilling stadig blir diskutert, kan det være nyttig å se tilbake på de forhold under hvilke det nåværende Finnland ble skapt. En del av de sympatier og realpolitiske fakta som nå er med å bestemme Finnlands stilling, blir da lettere å forstå. Både Finnlands egen stilling, utad og innad, og Russlands holdning til finsk politikk trer i virkeligheten fram som en konsekvens av forholdene den gang.

Finnlands frihetskamp etter den forrige verdenskrig er kanskje i for stor utstrekning i utlandet blitt betraktet som en kamp mellom hvite og røde, mellom borgerskap og proletariat, mellom fasister og kommunister. Selv om frontene den gang ble skapt og karakterisert ved denne motsetning, var kampen allikevel, sett i det store, en finsk frihetskamp. Men Finnlands historie og Finnlands forbindelser gjorde den gang - som nå - at dets frihetskamp ble trukket inn i tvekampannen mellom to maktrgrupper og to politiske systemer. For Finnland selv er dette et ulykkelig faktum.

Av det nye bolsjevikiske Russland etter den første verdenskrig ble Finnlands frihetskamp etter hvert - det er nødvendig å understreke etter hvert - oppfattet som en seier av de hvite garder over det arbeidende finske folk, en oppfatning som den russiske propaganda også nå har kunnet opprettholde. Denne oppfatning ble støttet da de tyske baltikumsoldater under general von der Goltz's kommando intervenerte i 1918 og av den følgende utvikling i Tyskland som viste at de samme tyske kretser som hadde intervenert i Finnland, var nazi.

Det er kanskje mindre kjent at også Sverige hadde en meget viktig finger med i spillet under den finske frihetskamp etter forrige krig. Alt under krigen eksisterte en finsk selvstendighetsbevegelse og dens aksjonskomité hadde sete i Stockholm, hva hverken det svenske eller russiske politi var uvitende om. Tyskerne opprettet finske frivillige bataljoner som fikk sin opplæring i Tyskland, og som ved aksjonskomitéens arbeide ble sendt med alt sitt materiell gjennom svensk riksområde til Finnland. Da frihetskampen brøt ut, fikk finnene både spesialvåpen og betydningsfull hjelpe til sitt generalstabsarbeide i Sverige. Svenske offiserer var med å utarbeide operasjonsplanene og grunnlaget til det finske luftvåpen ble lagt med svenske maskiner. Mannerheim fikk det antall offiserer og spesialmannskaper han rekviserte fra Sverige. Den svenske støtte til Finnland under de meget endrede forhold i denne krig er en fortsettelse av den svenske strategiske politikk fra den finske frihetskamp.

Da Finnlands uavhengighet var proklamert i desember 1917 ble den straks anerkjent av den sovjet-russiske regjering. Lenin gikk avgjort inn for Finnlands rett til selv å avgjøre om det ville stå tilsluttet det russiske rike eller være selvstendig. Det er imidlertid sannsynlig at Lenin hadde i tankene at en socialistisk ordning svarende til den russiske, skulle finne sted også i Finnland. Da Russland merket at kommunismen i Finnland tapte terreng og at finske borgerkretser ble utstyrt med våpen fra Tyskland, tilbød det de finske arbeidere en alliance. Sovjetrussland selv holdt seg nøytralt, men det russiske 42. korps som var stasjonert i Finnland, erklærte den finske regjering krig. Under disse forhold utviklet kampen seg mellom de sovjetoorienterte finske arbeidere og de tysk-orienterte "hvite" militær- og borgerkretser. For en stor del gjennom Mannerheims personlige innsats seiret de hvite. Mannerheim var den gang avgjort mot den tyske intervensjon, idet han mente den både var overflødig og skadelig for Finnlands internasjonale forbindelser. Det siste har den følgende tids utvikling

fullt ut bekreftet. At den nævnevende-finsk-tyske allianse vil få overordentlig skadelige følger for Finlands framtidige posisjon utenriks-politisk sett, er allerede mange klar over.

Sovjetrussland synes ikke å ha tilstretet en militær erobring av Finnland. I strategisk øyemed synes det ut fra vissheten om et kommende oppgjør med Nazi-Tyskland å ha villet sikre seg visse posisjoner. Under den nævnevende krig har det ikke satt inn mot Finnland en brøkdel av den styrke det råder over. Heller ikke det finske demokrati er i særlig grad økt undergravd av Sovjet, selv om russerne naturligvis ønsker en allianse med de finske arbeidere på grunnlag av en beslektet sosial organisasjon, eventuelt en kommunisering av landet.

De aggressive planer Russland siden forrige verdenskrig har hatt mot Finland, har i første rekke vært diktert av Finlands tyske forbindelser og sympatisier. Det er sannsynlig at en eliminering av disse vil være et av Russlands første krav til Finland ved fredsslutningen. Det er rimelig å tro at Sovjet vil søke dette virkelig gjort gjennom innflytelse på Finlands sosiale organisasjon.

Hva for øvrig Skandinavias forhold til Finnland angår, bør det bli et realpolitisk krav at om Finnland skal regnes til Skandinavia og knyttes til Skandinavisk politikk, må det skje på betingelse av absolutt finsk forståelse med Russland. I motsatt fall vil et skandinavisk forbund med Finland bare innebære farer og friksjonsmomenter for Sverige og Norge. Det er meget som taler for at en intimere skandinavisk alliansepoltikk bare bør føres av Norge og Sverige, mens den kulturelle skandinavisme selvagt også bør omfatte Danmark og Finnland. Med hensyn til de to siste land bør tilknytningen til en eventuell skandinavisk blokk være langt mer elastisk og mindre forpliktende. Det ville være en avgjort vinning for Norges framtid om denne krig førte til en større realitetssans ved det nordiske samarbeide. Noen og hver av de nordiske stater kan være blitt avkledd mange av sine illusjoner om sine broderfolk og den nye nordiske politikk etter krigen bør ta hensyn til disse kjensgjerninger.

vvv vvv vvv

"LO SMÅ JØSSINGER".

ZEHN KLEINE MECKERLEIN sassen mal beim Wein,
der eine machte Goebbels nach. - Da waren sie nur neun.

Neun kleine Meckerlein haben was gedacht.
Der eine hat es laut gesagt, - da waren sie nur acht.

Acht kleine Meckerlein haben was geschrieben,
der eine hat's veröffentlich. - Da waren sie nur sieben.

Sieben kleine Meckerlein fragten mal: Wie schmeckt's?
Der eine sagte: "Schweinefress". - Da waren sie nur sechs.

Sechs kleine Meckerlein trafen einen Pimpf.
Der eine sagte: "Lausebub!". - Da waren sie nur funf.

Fünf kleine Meckerlein spielten 'mal Klavier,
der eine spielte Mendelshn. - Da waren sie nur vier.

Vier kleine Meckerlein fragte nach dem Ley.
Der eine fragte: "Lebt er noch?" - Da waren sie nur drei.

Drei kleine Meckerlein spielten Radio,
der eine stellte London ein. - Da waren sie nur zwo.

Zwei kleine Meckerlein fragten nach dem Zweck
des Mythus Dr. Rosenbergs. - Da war der eine weg.

Ein kleines Meckerlein lies dies Dichtlein seh'n,
da kam er nach Oranienburg. - DA WAREN SIE WIEDER ZEHN.

--- --- ---
"Mckerlein" svarer i Tyskland til "jøssing" hos oss.
"Pimp" er en Hitlerjunge.
Konsentrasjonsleiren Oranienburg utenfor Berlin er vel kjent.
vvv vvv vvv

TYRKIA OG ENGLAND.

Under overskriften: Saradjoglu understrekker vennskapen med England i en deklarasjon om Turkias Politik, bringer Huvudstadsbladet i Helsingfors den 18. mars følgende telegram fra Ankara.

Det nye kabinettet Saradjoglu presenterte i dag før stora nationalförsamlingen, varvid ministerpresidenten avgav en deklarasjon.

.....

Ved siden av dessa almänna linjer för vor politik bör doch en punkt spezielt framhöllas. Den engelsk-turkiska vennskapen. Efter Adanakonferansen, vid vilken vi närmare lärde känna Churchill ha vi börjat elskta honom mera. Kring oss se vi de uppriktiga händer som alla britiska statsmän räkka oss, och i spetsen för dem Churchill, och vi fornimma denna statsmanns hjärteliga ord. Överhuset var i går åter vitne til en demonstrasjon av denna vennskap.

Våra vänner engelskmennene kunne vara försäkrade om att vi hjärteligt trycka de händer som sträkkas mot oss, och vi betrakta de uppriktiga ord, som nå oss från London, som et eko på de ord vi själva av hela vort hjärta rikta til London. Enligt vor overtygelse er den engelsk-turkiska vennskapen icke endast en vennskap som dikteras av gemensamma interessen, utan en nødvendighet, som står i færgrunnen før de begga ländernas livsinteressen.

Då Ingenuus återval til president meddelades før den amerikanske kongressen, hälsade kongressen detta val med en bifallsstorm. Nu riktar jag från denne talarstol i et namn en hälsning til det demokratiska og republikanske Amerika. Jag har nu avgivit en forklaring over vad vi har gjort, vad vi gjöra och vad vi komma at gjöra. Jag har uppdragit linjarna før vor utenriks- og innenriks-politik. Om ni anse mine regeringskameratar och mig värda att handha statens angelegenheter, så ber jag Eder uttrykka Eder tiltro til oss.

Talet helsades med starka apploder.

vvv vvv vvv

UNGDOMSTJENESTEN.

Ungdomstjenestens leder på Gjøvik har uttalt at det går så dårlig med arbeidet der at de vistnok må stille det hele i bero inntil videre.

Lederen på Lillehammer har vært meget aggressiv. Det har vært gjort forsøk på å presse foreldrene. Det har også vært forelagt barna det tidligere omtalte skjema om å love føreren ubetinget lydighet. Barna nektet å underskrive, foreldrene steilet, det ble forhør og press, men uten resultat. Lederen tilkalte statspolitiet og forlangte arrestasjoner av foreldre. Statspolitiet sa: "Det har ikke gått andre steder heller." Lederen svarte: "Men har skal det gå!"

Lørdag 20. mars ble den aggressive leder "førflyttet" til Hamar. Årsak: Underslag.

vvv vvv vvv

ET BAROMETER.

Fra Reichskommissariat forlyder at Sheskilda Banken (Wallenberg) skal ha investert et betydelig millionbeløp i Union Co.. Meddelelsen virket nedstemmende på Reichskommissariats funksjonærer, som etter dette reduserer ytterligere Tysklands håp om seier.

vvv vvv vvv

OM "NORGES LEGEFORBUND" har vi i dette hefte en meddelelse hvor vi gjør oppmerksom på en del leger som ikke er tilsluttet NS. Fra legehald er vi blitt gjort oppmerksom på at det er ytterligere 3 leger som har protestert mot at de er oppført på den utsendte liste over nazi-leger. Disse er: Johan Sæbø, Alf Hestenes og Kristen Kjæstad.

vvv vvv vvv